

СТИВЪН КИНГ

КАДИЛАКЪТ НА ДОЛАН

Превод от английски: Мария Парушева, Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Отмъщението е блюдо, което се яде студено.

Испанска поговорка

Чаках и го следях седем години. Виждах го как идва и си отива. Наблюдавах го как се шляе в скъпи ресторанти, облечен в смокинг, заобиколен всеки път в компанията на различни жени, винаги с бодигардове, плътно долепени до него. Наблюдавах как косата му се промени от метално сиво до модерно сребристо, докато моята просто изтъняваше, докато най-накрая оплешивях. Наблюдавах го как напуска Лас Вегас за редовните си поклонения до Западното крайбрежие, наблюдавах го как се връща. Два или три пъти го наблюдавах от страничен път как неговият Седан де Вил, със същия цвят като косата му, се носеше по 71 магистрала към Лос Анджелис. Наблюдавах го още няколко пъти как напуска дома си на Холивуд Хилс в същия сив кадилак, за да се върне в Лас Вегас — не толкова често както би ми се искало. Аз съм учител в начално училище. Учителите и високоплатените негодници нямат една и съща свобода на движение, това е просто икономическа даденост на живота.

Той не знаеше, че го наблюдавам — никога не съм се приближавал достатъчно близо до него, за да разбере това. Много внимавах.

Той уби жена ми или нареди да я убият, не е ли все едно? Искате ли подробности? Няма да ги получите от мен. Ако ги искате, погледнете в старите течения на вестниците. Тя се казваше Елизабет. Преподаваше в същото училище, където преподавам до ден-днешен. Тя преподаваше на първолаците. Те я обожаваша и мисля, че някои от тях може би не бяха я забравили, въпреки че сега са вече тийнейджъри. Обичах я и продължавам със сигурност да я обичам. Не бе някоя красавица, но бе миловидна. Бе тихичка, но можеше да се смее. Сънувам я. Сънувам лешниковите ѝ очи. За мен никога не е съществувала друга жена. И няма да съществува.

Някъде, някак си Долан нещо се изпусна. Това е всичко, което трябва да знаете. А Елизабет се бе озовала там, на погрешното място и

в погрешното време и видя неговия фал. Тя отиде в полицията и оттам я препратиха във ФБР, където я разпитаха и тя потвърди, че ще свидетелства. Те обещаха да я охраняват, но или нещо объркаха, или подцениха Долан. А може би и двете. Каквото и да беше, една вечер тя влезе в колата и динамитът, свързан със стартера, ме остави вдовец. Той ме направи вдовец — Долан.

Не го осъдиха, защото нямаше свидетел, който да даде показания срещу него.

Той се върна в неговия свят, аз в моя. Суперлюксозният петоъгълен апартамент във Вегас за него, празният и пуст дом за мен. Постоянно шествие от красиви жени в скъпи кожи и рокли с пайети за него, тишината за мен. Сивите кадилаци, от които се смениха точно четири на брой в течение на годините за него, старият Бюик Ривиера за мен. Неговата коса придоби сребърен цвят, моята просто окапа.

Но аз го наблюдавах.

Бях внимателен — о, наистина. Много внимателен. Знаех какво представлява той, какво може да направи. Знаех, че ще ме размаже като бълха, ако види или почувства какво му готвя. Така че много внимавах.

През лятната ваканция преди три години го проследих (на благоразумно разстояние) до Лос Анджелис, където той често ходеше. Той отсядаше във великолепната си къща и уреждаше страхотни купони (наблюдавах идването и разотиването на гостите, скрит в безопасната сянка на края на блока, като изчезвах в тъмнината, когато полицейските патрулни коли минаваха покрай мен) и отсядах в евтин хотел, където гостите надуваха с всички сили радиоапаратите си и неоновата светлина от отсрещния бар със сервитьорки с монокини блестеше в прозорците. Заспивах в такива нощи и сънувах лешниковите очи на Елизабет, сънувах, че всичко това никога не бе ми се случвало и се събуждах понякога със сълзи, изсъхнали на лицето ми.

За малко да загубя надежда.

Добре го охранявах, пазеха го наистина много добре. Никъде не отиваше без тежковъоръжените горили, а самият кадилак бе блиндиран. Големите радиални гуми бяха самозалепващи се, от типа, който бе особено популярен сред диктаторите на малките, неспокойни държави.

Тогава, оня последен път, разбрах как може да го направя — но не го осъзнах, преди да се изплаша до смърт.

Последвах го до Лас Вегас, като винаги запазвах разстояние от поне километър и половина между нас, понякога три, понякога четири километра. Когато прекосяхме пустинята и се отправяхме на изток, понякога колата му бе не повече от слънчево зайче на хоризонта, а аз си спомнях Елизабет и как слънцето блестеше в косите ѝ.

Тогава го следвах на доста голямо разстояние. Бе средата на седмицата и движението по магистрала 71 бе много слабо. Когато движението е слабо, проследяването става опасно — дори учител в началното училище знае това. Преминах покрай оранжев знак, който показваше „Отклонение на осем километра“ и изостанах още повече от него. Отбивките в пустинята намаляват скоростта на движението до краен предел и не исках да рискувам да се озова зад сивия кадилак, докато шофьорът бавно го насочва по някакъв разбит второстепенен път.

Отклонение на пет мили, посочваше следващият знак и под него — *Работа с взривове пред вас. Изключете двустранната радиовръзка.*

Започнах да размишлявам върху един филм, който бях гледал преди години. В този филм бандата въоръжени грабители бе отклонила бронирана кола в пустинята, като поставиха фалшиви знаци за отбивка. След като шофьорът се хвана на номера и отби по мръсен пустинен път (в пустинята е фрашкано с хиляди такива пътища — за овце и между отделните ферми, стари държавни пътища, които до никъде не водят), крадците махнаха знаците, осигуриха пълната изолация и тогава просто направиха засада, докато бодигардовете излязат.

Убиха бодигардовете.

Спомних си това.

Убиха бодигардовете.

Достигнах до отклонението и завих по него. Пътят бе точно толкова лош, колкото си го представях — прах и пушилка, две коли едва можеха да се разминат, дупки, от които старият ми буюик подскачаше и се тресеше така, сякаш всеки момент ще се разпадне. Буюикът се нуждаеше от нови амортизатори, но те са разход, който един учител в начално училище не може да си позволи и трябва да отложи

за по-добри времена, дори когато е вдовец без деца, без никакви хобита с изключение на мечтата му за отмъщение.

Докато бюикът танцуваше и се тресеше по пътя, ми хрумна една идея. Вместо да следвам кадилака на Долан следващия път, когато той напусне Вегас за Лос Анджелис или Лос Анджелис за Вегас, — ще го изпреваря. Ще направя фалшива отбивка както крадците направиха във филма и ще го подмамя в пустоша на пустинята, тиха и оградена от планините. Тогава ще махна знаците, както крадците направиха във филма.

Внезапно се върнах в действителността. Кадилакът на Долан бе пред мен, точно пред мен, отбил на една страна от пращния коловоз. Една от гумите, самозалепваща се или не, бе спукана. Не само това. Тя бе експлодирала и бе излязла наполовина от джантата. Причината бе вероятно остър камък, стърчащ в пътя като мъничко противотанково препятствие. Един от двамата бодигардове работеше с крик под предния край на колата. Вторият — великан с лице на шопар, стоеше зад самия Долан, а по лицето му, под късо подстригания бретон, се стичаха струйки пот. Даже в пустинята, те не искаха да рискуват излишно.

Долан стоеше на една страна, висок и строен в отворената риза и тъмни панталони, сребърната му коса се вееше около главата му от пустинния вятър. Пушеше цигара и наблюдаваше хората си така, сякаш бе някъде другаде, в ресторант или бална зала или може би в гостната си.

Очите му срещнаха моите през предното стъкло на колата ми и след това се плъзнаха, без изобщо да ме разпознаят, въпреки че ме бе виждал веднъж, преди седем години (когато все още имах коса), на предварителното следствие, когато седях до жена ми.

Ужасът ми от това, че застигнах кадилака, се замени с откровена ярост.

Помислих да се надвеса от прозореца и да му изкрещя: *Как смееш да ме забравиш? Как смееш да не ми обръщаш внимание!* Но това щеше да бъде отчаяна постъпка на един безумец. Слава богу, че бе ме забравил, бе прекрасно, че не ме позна. По-добре да бъда мишка зад ламперията, която изяжда стръвта, без да се хване в капана. По-добре да бъда паяк, който плете мрежата си високо в корнизите.

Мъжът, който се потеше с крика ми махна, но не само Долан можеше да подминава другите с безразличие. Погледнах безразлично през шофьорското прозорче, като от все сърце му пожелах инфаркт или мозъчен удар, или, още по-добре и двете едновременно. Продължих пътя си — но в главата ми бе нахлула кръв и сърцето ми биеше до спукване, така че за няколко мига планините на хоризонта сякаш се удвоиха и даже утроиха пред очите ми.

Само ако имах пистолет! — си казах аз.

Ех, ако имах пистолет! Можех да сложа край на скапания му, мръснишки живот точно в мига, когато преминах покрай него, само ако имах пистолет!

Километри по-късно, разумът ми надделя. Ако имах пистолет, единственото, което щях да постигна, бе да ме убият. Ако имах пистолет, бих могъл да го извадя, когато мъжът, който пъшкаше зад крика, ми махна. Щях да слеза от колата и отчаяно да започна да ръся куршуми из пустинния пейзаж. Можех да раня някого. Най-накрая щяха да ме убият и да ме заровят в плитък гроб и Долан щеше да продължи да се движи в компанията на красавици и да снове между Лас Вегас и Лос Анджелис в сребърния си кадилак, докато пустинните животни изкопаят останките ми и се бият за костите ми под студената луна. А за Елизабет никой никога няма да отмъсти.

Мъжете, които преследвах, имаха една професия — да убиват. Аз можех само да преподавам на третокласници.

Това не бе филм, си напомних, когато отново излязох на магистралата и преминах покрай оранжев знак „Край на строителните работи! Щатът Невада ви благодарим!“ И ако някога направя грешката да объркам действителността с някой филм, като си въобразя, че оплешивяващ и късоглед начален учител може да се превърне в Мръсния Хари^[1] извън собствените си блянове, тогава никога няма да има никакво отмъщение, никога.

Идеята ми да направя фалшиво отклонение бе толкова романтична и нереалистична, както идеята да изскоча от стария бюик и да поваля тримата с град от куршуми — аз, който не бях стрелял изобщо с огнестрелно оръжие, откакто навърших шестнадесет години и никога не бях стрелял с пистолет.

Тъй като подобно нещо бе невъзможно без цяла банда съучастници — даже филмът, който бях гледал, макар и много романтичен, ясно показваше това. Те бяха осем или девет в два отделни екипа и непрекъснато поддържаха радиовръзка помежду си. Беше се появил даже някакъв мъж, който летеше с малък самолет над магистралата, за да се убеди, че бронираната кола е относително изолирана, докато тя се приближаваше до точното място на магистралата.

Сюжет, очевидно измислен от някой разплут сценарист, седящ до плувния си басейн с чаша пина колада в едната ръка и току-що наострен молив в другата. Даже и той се нуждаеше от малка армия, за да осъществи идеята си. Аз бях сам.

Нищо нямаше да излезе. Бе просто моментен подвеждащ светъл лъч, както и другите, които просветваха от време на време през годините — идеята да поставя някакъв отровен газ в климатичната инсталация на Долан или да поставя взривно устройство в къщата му в Лос Анджелис или може би да намеря някакво наистина смъртоносно оръжие — базука, да кажем и да превърна проклетия сребърен кадилак в кълбовидна мълния, докато той се носи на изток към Вегас или на запад към Лос Анджелис по 71 магистрала.

По-добре да се откажа.

Но нямаше да го направя.

Виж му сметката, вътрешният глас, който говореше, вместо Елизабет продължи да нашепва. Виж му сметката, така, както опитната овчарка ще захване някое шиле отклонило се от стадото, когато господарят заповяда. Отбий колата му в пустошта и го убий. Избий ги всичките.

Няма да свърши работа. Ако не допусках нещо друго, трябваше поне да предвидя, че човек, който бе оцелял толкова дълго като Долан трябва да има истински инстинкт за оцеляване — изострен може би до клиничен случай на параноя. Той и хората му веднага щяха да разгадаят трика с отбивката.

Те се отклониха от магистралата днес, гласът, който говореше за Елизабет, отговори. Даже не се поколебаха. Отбиха като невинни овчици.

Но аз знаех — да, някак си бях стигнал до това! — че типове като Долан, повече вълци, отколкото хора, развиват някакво шесто

чувство по отношение на дебнещите ги опасности. Можех да открадна знаци за отбиване от някой от строежите по пътя и да ги поставя точно там, където трябва, можех даже да добавя флуоресциращи оранжеви пътни конуси и няколко опушени варела. Бих могъл да направя всичко това и въпреки това Долан ще долови нервното изпотпяване на ръцете ми, докато подготвям този капан. И през блиндираните прозорци на колата си ще помирише опасността. Ще затвори очите си и ще чуе името на Елизабет някъде в дъното на змийското гнездо, което представляваше съзнанието му.

Гласът, който припомняше за Елизабет, замлъкна и си отдъгнах, слава богу, най-накрая млъкна за този ден. И тогава, когато Вегас изплува пред очите ми — син и призрачен и трептящ в далечния край на пустинята — той отново проговори.

Товага не се опитвай да го заблудиш с фалшива отбивка, прошепна той. Опитай с истинска.

Завъртях бюика по пътя и нервно отбих встрани, като натиснах педала на спирачката и с двата си крака. В огледалото за обратно виждане се вирах в широко отворените ми, учудени очи.

Някъде в мен, гласът, който говореше за Елизабет, започна да се смее. Това бе див, безумен смях, но след няколко мига и аз започнах да се смея с него.

Другите учители ми се присмиваха, когато започнах да посещавам Фитнес центъра на Девета улица. Един от тях поиска да разбере да не би някой да ми е хвърлил пясък в лицето. Смях се заедно с тях. Хората престават да те подозират, ако продължиш да се смееш заедно с тях. А защо да не се смея? Жена ми бе умряла преди седем години. От нея бяха останали вече само шепа прах, косите и костите в ковчега ѝ. Товага защо да не се смея? Виж, когато човек като мен престане да се смее, хората започват да подозират да не би да се е случило нещо лошо.

Смеех се заедно с тях, въпреки болката в мускулите през цялата онази есен и зима. Смеех се, въпреки че бях непрекъснато гладен — никакви допълнителни порции, никаква бира, никакво похапване късно вечер, никакъв джин-фис преди вечеря. Само печено месо алангле и много, много зеленчуци.

За Коледа си купих гладиатор за тренировки.

Не, това не е съвсем точно. Елизабет ми купи гладиатор за Коледа.

По-рядко виждах Долан, бях зает със спортни упражнения, исках да сваля биреното шкембе, да стегна ръцете, гърдите и краката си. Но понякога ми се струваше, че не мога повече да продължавам така, че никога няма да мога да вляза в истински добра спортна форма, че няма да мога да живея, без да си сипвам допълнителни порции, без парченце кекс или торта и без подсладена сметана за кафето. Когато изпадах в такова настроение, спирах колата срещу някой от любимите му ресторанти или влизах в някой от предпочитаните от него клубове и го чаках да се покаже, слизайки от сивия като мъгла кадилак с арогантна, студена блондинка или ухилена червенокоса мацка, залепена до рамото му — или по една от всяка страна. Ето го и него, човекът, който уби моята Елизабет, ето го, в целия му блясък, с риза от модна къща „Бижан“ и златен „Ролекс“, който пробляскваше в светлините на нощния клуб. Когато бях уморен и отчаян, отивах при Долан, така както човек, измъчван от жажда, търси оазис в пустинята. Дишах отравения му въздух и се чувствах освежен.

През февруари започнах да тичам всеки ден и останалите учители се присмиваха над плешивата ми глава, която се обели и порозовя и пак се обели и порозовя, независимо, че непрекъснато я мажех с плажно масло. Смеех се заедно с тях, сякаш не бях припадал на два пъти и не бях прекарал дълги, разтърсващи минути, в които болките пронизваха мускулите на краката ми в края на кросовете.

Когато дойде лятото, кандидатствах за работа в службата по поддържане на магистралите в Невада. От Общинското бюро по заетостта сложиха печат на заявлението ми и ме изпратиха към окръжния отговорник, наречен Харви Блокър. Блокър бе висок мъж, изпечен от невадското слънце до черно. Носеше джинси, мръсни работни ботуши и синя фланелка с отрязани ръкави. На фланелката му пишеше „Лошо отношение“. Мускулите му бяха като големи оловни топузи под кожата му. Той погледна заявлението ми. След това ме изгледа и се изсмя. Заявлението ми се губеше в огромния му юмрук.

— Сигурно ме будалкаш, приятел. Искам да кажа, че едва ли сериозно се натискаш за тази работа. Говорим за пустинно слънце и пустинна горещина — тук не е някой салон за баровци. Какъв си по професия, готин? Счетоводител?

— Учител — казах аз. — В началното училище.

— О, милия — каза той и отново се засмя. — Я се разкарай оттук, разбра ли?

Имах джобен часовник — завещан от прапрадядо ми, който бе работил на последния участък на голямата трансконтинентална железница. Той бил там, според семейното предание, когато забили златния клин. Извадих часовника и го размахах пред лицето на Блокър.

— Виждаш ли го? — казах аз. — Струва шест стотака, може би даже седем.

— Искаш да ме подкупиш ли? — Блокър отново се ухили. Голям майтапчия. — Човече, слушал съм за хора, които са правили сделки с дявола, но ти си първият, който някога е давал подкуп, за да го пуснат в ада. — Сега той ме гледаше с нещо като съчувствие. — Може би си мислиш, че знаеш, къде искаш да се набуташ, но искам да ти кажа, че изобщо си нямаш представа. През юли стига до петдесет градуса на запад от Индиан спрингс. И по-силни от тебе мъже плачат от тази горещина. А ти, готин, не си от най-яките, няма нужда да сваляш ризата си, за да разбере, че си се опитал да напompаш мускулите си в някакъв тежкарски спортен клуб, но това съвсем не е достатъчно в Голямата пустош.

Казах му:

— Денят, когато решиш, че не ставам за тази работа, сам ще напусна. Часовникът ще остане при тебе. Разбрано?

— Ти си един шибан лъжец.

Изгледах го. Той ме изгледа внимателно под око.

— Май *не* си шибан лъжец. — Каза го с откровена изненада.

— Не.

— Ще оставиш ли часовника за залог при Тинкър? — Той посочи с пръст някакъв черен тип с пъстра, домашно боядисана риза, който седеше в кабината на близкия булдозер, похапваше плодов пай от Макдоналдс и слушаше.

— Можем ли да му се доверим?

— Ти майтапиш ли се?

— Тогава той може да го задържи, докато ми кажеш да се разкарам или до септември, когато ще трябва да се връщам обратно в училище.

— А аз какво ще трябва да преглътна?

Показах му заявлението за работа.

— Подпиши това — казах аз. — Ще трябва да се примириш с това.

— Ти не си наред.

Помислих си за Долан и за Елизабет и нищо не казах.

— Ще започнеш с общата работа — предупреди ме Блокър. — Ще сваляш с лопата горещ асфалт от камиона и ще запълваш дупките. Не че искам да те откажа заради проклетия ти часовник — въпреки, че ще бъде гот да го взема, а защото всеки тук започва от тази работа.

— Добре.

— Ще разбереш за какво става дума, готин.

— Разбирам.

— Не — каза Блокър, — още не знаеш какво те чака. Но ще разбереш.

И той бе прав.

Почти нищо не помня от първите две седмици — свалях с лопатата горещ асфалт и запълвах дупките и вървах с приведена глава зад камиона, докато той спираше пред следващата дупка. Понякога работехме близо до Вегас и чувах звука на звънците от джакпот да звънят в казината. Понякога си мисля, че тези звънци просто звънях в главата ми. Щом вдигах очи, виждах как Харви Блокър ме гледа със странно съчувствие, а лицето му блести от горещината, която като фурна изпичаше пътя. И понякога поглеждах към Тинкър, който седеше под брезентовия слънчобран, който покриваше кабината на булдозера, изваждаше часовника на прапращадо ми и го люлееше за верижката, така че да хвърля слънчеви зайчета.

Проблемът бе как да не припадна, да остана в съзнание, независимо какво става. Удържах през целия юни и през първата седмица на юли и тогава Блокър седна до мен през обедната почивка, докато хапвах от сандвич, който едва държах в треперещата си ръка. Понякога треперех чак до десет вечерта. Бе от горещината. Трябваше или да се треса от нея, или да припадна, но веднага си спомнях за Долан и някак си успях да продължа да треперя.

— Все още не си заякнал, готин — каза той.

— Не — казах аз. — Но както се казва, трябва да видиш с какъв материал започваш.

— Продължавам да чакам мига, когато ще се обърна и ще те намеря припаднал в канавката, а ти не се даваш. Но ще сядеш багажа.

— Не, няма.

— Да, ще сядеш багажа. Ако останеш зад камиона, ще се скапеш.

— Не.

— Най-горещата част на лятото все още не е започнала, готин. Тинк казва, че е жежко като в пъклото.

— Не ме мисли.

Той извади нещо от джоба си. Като се вгледах, видях часовника на прапрадядо. — Той го метна в скута ми.

— Прибери си шибания часовник — каза той с отвращение. — Не го искам.

— Ти направи сделка с мен.

— Отказвам се от нея.

— Ако ме уволниш, ще се обърна в съда — казах аз. — Ти подписа заявлението ми. Ти...

— Не те уволнявам — каза той и погледна встрани. — Ще накарам Тинк да те научи как да разпръскваш асфалт.

Втречих за дълго очи в него, без да зная какво да кажа. Класната стая за моите третокласници, толкова прохладна и приятна, никога не ми се е струвала толкова далече... изобщо нямах представа как мисли мъж като Блокър или какво иска да каже, когато казва нещата, които казва. Знаех си, че се възхищава от мен и същевременно ме презира, но не можах да разбера защо чувства едното или другото. *Няма нужда да се вълнуваш от това, скъпи, Елизабет се обади внезапно в съзнанието ми. Долан е твоята цел. Помни Долан.*

— Защо правиш това? — попитах най-накрая.

Той ме изгледа и тогава разбрах, че е едновременно бесен и развеселен. Но предполагам, че яростта доминираше, все пак.

— Какво ти става, готин? За какъв ме мислиш?

— Аз не...

— Мислиш, че искам да те убия заради шибания ти часовник? Това ли мислиш?

— Съжалявам, не.

— Да, има защо да съжаляваш. Ти си най-жалкият кучи син, който някога съм срещал.

Прибрах часовника на дядо.

— Ти никога няма да заякнеш, готин. Някои хора и растения могат да издържат на слънцето. Други повяхват и умират. Ти умираш. Ти си даваш сметка какво представляваш и въпреки това не искаш да се подслониш под сянката. Защо? Защо искаш да си съсипеш здравето?

— Имам си причини.

— Да, дано да ги имаш. И Бог да е на помощ на всеки, който се изпречи на пътя ти.

Той се изправи и се отдалечи.

Тинкър ухилен дойде при мен.

— Мислиш ли, че ще можеш да караш разпръсквачка на асфалт?

— Мисля, че да — казах аз.

— И аз мисля така — каза той. — Старият Блок те харесва — просто не знае как да го каже.

— Забелязах го.

Тинк се засмя.

— Ти си един жилав малък кучи син, нали?

— Надявам се, че да — казах аз.

Прекарах останалата част от лятото, като карах разпръсквачка на асфалт и когато се върнах в училище през есента, почернял почти колкото самия Тинк, другите учители спряха да ми се надсмиват. Понякога ме изглеждаха многозначително, когато минавах покрай тях, но бяха спрели да ми се присмиват.

Имам си причини. Това му бях казал. Така и направих.

Не прекарах лятото в разтопения пъкъл просто от каприз.

Трябваше да вляза във форма, разбирате ли. Ако се готвеха изкопая гроб за някой мъж или жена, може би нямаше, а ми се наложи да прибягна до такива драстични мерки, но няха предвид мъж или жена.

Исках да погребя проклетия кадилак.

До април следващата година успях да се включа в списъка на разпространителите на материали от Щатската комисия по магистралите. Всеки месец получавах бюлетин, наречен *Пътни знаци в Невада*. Пропусках повечето от материалите, които бяха основно посветени на предстоящите сметни разходи за подобрене на магистралите, пътно оборудване, което е закупено и продадено,

законодателните актове на щата по такива въпроси като контрол на пясъчните дюни и нови мерки против ерозията. Това, което ме интересуваше, винаги бе на последната или предпоследната страница на бюлетина. Този раздел, просто озаглавен „Календар“, посочваше датите и участъците, закрити за ремонт през всеки следващ месец. Специално се интересувах от обекти и дати, последвани от просто съкращение от четири букви ПРиП. Това означаваше препокриване и павиране и опитът ми в екипа на Харви Блокър ми бе показал, че това са операциите, които най-често изискват отклонения на пътя. Но не винаги. Да се затвори участък от пътя е мярка, която комисията на магистралите никога не взема, освен ако няма друг избор. Но рано или късно, тези четири букви биха могли да предрекат края на Долан, Само четири букви, но имаше времена, когато ги виждах и в съня си — ПРиП.

Не че ще бъде лесно или даже скоро — знаех, че може би ще ми се наложи да чакам с години и някой друг можеше междуременно да пречука Долан. Той бе зъл човек, а злите хора живеят опасен живот. Четири едва свързани вектора трябваше да се съединят, като рядко съвпадение в траекторията на планетите: пътуване за Долан, ваканция за мен, национален празник и тридневен уикенд.

Може би да. Или може би никога. Но чувствах някакво спокойствие — сигурност, че това ще се случи и когато пред мен се открие възможността, ще бъда готов за нея. По стечение на обстоятелствата, точно така се случи. Не онова лято, не онази есен и не през следващата пролет. Чак през юни миналата година, отворих „Пътни знаци в Невада“ и видях това в Календара.

1 юли — 22 юли (прибл.)

Щ. магистрала 71 Км 704 — 755 (в западна посока)

ПРиП

(Затворен за ремонт)

С треперещи ръце разлистих настолния ми календар за юли и видях, че 4 юли^[2] се пада в понеделник.

Значи три от четирите вектора бяха съвпаднали, тъй като със сигурност щеше да има отбивки по време на такива широки ремонтни

дейности.

Но Долан... ами Долан? Какво ще стане с четвъртия вектор?

Спомних си, че откакто го следях бе ходил точно три пъти до Лос Анджелис през седмицата на Четвърти юли — седмица, която е една от малкото неоживени седмици в Лас Вегас. Спомних си, че още три пъти той бе заминал за някъде другаде — веднъж в Ню Йорк, веднъж в Маями, веднъж чак до Лондон. Имаше и четвърти път, когато просто си бе останал във Вегас.

Ако той отиде...

Имаше ли начин да разбере?

Дълго умувах, но два образа постоянно изникваха в съзнанието ми. В първия виждах как кадилакът на Долан се носи на запад към Лос Анджелис по 71 федерална магистрала привечер и хвърля дълга сянка зад себе си. Представих си го как преминава край знаците „Пътят в ремонт“ и „Отбивка от главния път“, като вторият от тях предупреждава собствениците на радиовръзка да изключат предавателите си. Виждах как кадилакът преминава покрай зарязано пътно оборудване — булдозери, валяци, разпръсквачки на асфалт. Зарязани, не защото бе след работно време, а защото бе уикенд, тридневен уикенд.

Във второто ми видение всичко бе същото, само дето знаците за отбивка от пътя ги нямаше.

Нямаше ги, защото ги бях свалил.

В последния училищен ден внезапно осъзнах как бих могъл да разбере това, което ме интересува. Почти бях задрямал, съзнанието ми бе на милион километри както от училището, така и от Долан, когато изведнъж се сепнах и изправих, съборих вазата върху бюрото ми, (в нея имаше няколко красиви пустинни цветя, които учениците ми бяха донесли като подарък по случай края на учебната година) върху пода, където тя се разби на малки парчета. Някои от учениците, които също дремеха, рязко се изправиха и вероятно нещо в изражението ми изплаши едно момченце, Тимъти Юрич, то се заплака и ми се наложи да го успокоявам.

„Чаршафите — помислих си аз, докато успокоявах Тими. — Чаршафите и калъфките за възглавници и завивките и сребърните прибори, килимите, двора. Всичко трябва да изглежда прекрасно. Просто той ще иска всичко да бъде наред.“

Разбира се. Всичко да бъде наред — това бе такава неизменна част от живота на Долан, каквато беше кадилакът.

Усмихнах се и Тими Юрич също ми се усмихна, но аз не се усмихвах на него.

Усмихвах се на Елизабет.

Училището завърши на десети юни през тази година. Дванадесет дни по-късно отлетях за Лос Анджелис. Наех кола и отседнах в същия евтин хотел, където бях отсядал и при други случаи. Всеки от следващите три дни отивах до Холивуд Хилс и наблюдавах къщата на Долан. Не можех да я държа под постоянно наблюдение; щяха да ме открият. Богатите наемат специални хора, които да ги предпазват от натрапници, тъй като прекалено често те се оказват доста опасни.

Като мен.

Първоначално нямаше нищо. Къщата изглеждаше празна, но полянката изглеждаше добре подстригана — кой би допуснал другояче, водата в басейна бе несъмнено чиста и хлорирана. Но въпреки това, всичко изглеждаше запуснато и празно — щорите бяха спуснати, за да предпазват от лятното слънце, на централната алея нямаше коли, никой не използваше басейна, който един младеж с конска опашка почистваше през сутрин.

Убедих се, че работата се издънва. Въпреки това останах, като се молех и надявах за последния вектор.

На 29 юни, когато почти се бях примирил с още една година наблюдение, очакване и тренировки и управление на разпръсквачката на асфалт през лятото за Харви Блокър (ако той склони отново да ме вземе), когато една кола с надпис СИСТЕМИ ЗА СИГУРНОСТ ЛОС АНДЖЕЛИС спря пред портата на къщата на Долан. Един мъж с униформа слезе и извади ключ, с който отключи вратата. Той вкара колата и тя се загуби зад ъгъла. След няколко минути той се върна пешком, затвори вратата и отново я заключи.

Това поне се различаваше от рутинния порядък на деня. Почувствах неясна слаба надежда.

Качих се в колата и се отдалечих, като цели два часа се размотавах, не смеех да се върна на това място, за да не провокирам излишно съдбата, най-накрая отново се отправих към къщата на Долан, като този път паркирах пред фасадата на блока, а не в долната

част. Петнадесет минути по-късно пред къщата на Долан спря син микробус. Отстрани бе написано ГОЛЕМИЯТ ДЖО — ПОЧИСТВАНЕ ПО ДОМОВЕТЕ. Сърцето ми биеше до пръсване. Наблюдавах в огледалото за задно виждане и сега си спомням как ръцете ми се бяха вкопчили във волана на наетата кола.

Четири жени слязоха от микробуса, две бели, една черна една латиноамериканка. Бяха облечени в бяло, като сервитьорки, но разбира се не бяха сервитьорки — те бяха чистачки.

Една от тях натисна звънеца на портата и бодигардът незабавно я отвори. Петимата бърбореха и се смееха заедно. Бодигардът се опита да щипне една от жените и тя го плесна по ръката, като продължи да се смее.

Една от жените се върна в микробуса и го подкара по естакадата. Останалите я последваха, като си приказваха нещо помежду си, докато бодигардът затвори портата и отново я заключи.

По лицето ми се лееше пот, чувствах я като мас. Сърцето ми биеше като камбана.

Видях как отвориха задната врата на микробуса. Едната от тях носеше спретнат пакет чаршафи, другата носеше кърпи, третата носеше две прахосмукачки.

Те се струпаха пред вратата и пазачът ги пусна да влязат.

Отдалечих се, целият треперех, едва успях да управлявам колата.

Те разконсервираха къщата. Той щеше да дойде.

Долан не идваше с кадилака всяка година или даже на две години — сивата лимузина, която той караше в края на този юни, бе тригодишна. Знаех точно размерите ѝ. Бях писал на Дженерал Моторс, като се представих за изследовател. Изпратиха ми упътване за използване и подробни данни за тазгодишния модел. Даже ми върнаха плика с марка, който бях адресирал до себе си и който бях надлежно приложил. Големите фирми очевидно продължават да правят жестове, даже когато са на червено.

Бях извадил три цифри — широчината на кадилака в най-широкото място, височината в най-високото и дължината в най-дългото и ги занесох на един приятел, който преподава математика в гимназията в Лас Вегас. Бях ви казал, струва ми се, че съм се

подготвил за това и разбира се, подготовката ми не се свеждаше само до добрата физическа форма. Съвсем не се свеждаше само до това.

Представих му моята задача като чисто хипотетична. Опитвах се да напиша научнофантастичен разказ, казах му аз и исках да приведа точни цифри. Даже го запознах с няколко правдоподобни фрагмента от сюжета — собствената ми изобретателност доста ме изненада.

Моят приятел искаше да разбере с каква скорост разузнавателният апарат на моите извънземни ще се движи. Това бе въпрос, който не очаквах и го попитах има ли значение.

— Разбира се, че има — каза той. — Има огромно значение. Ако искаш разузнавателният апарат в разказа ти да падне директно в капана, той трябва да бъде със свършено точни размери. Ти ми посочи следните размери — 5.10 м на 1.50 м.

Отворих уста да кажа, че той не е съвсем прав, но той вече ме бе хванал за ръка.

— Леко съм закръглил цифрите — каза той. — По-лесно е да се изчисли дъгата.

— Какво?

— Дъгата на падане — повтори той и аз замрях. Това бе фраза, в която мъж, решен да отмъсти на всяка цена, може да се влюби. Звучеше мрачно и зловещо. *Дъгата на падане.*

Бях приел за даденост, че ако изкопая гроб, голям колкото кадилака, ще ми свърши работа. Трябваше да се намеси моят приятел, за да разбере, че преди да изпълни предназначението си като гроб, ямата трябва да послужи за капан.

Самата форма е много важна, каза той. Този тесен окоп, който бях замислил, може да не свърши работа — фактически шансовете да не свърши работа бяха по-големи от вероятността да свърши. „Ако «колата» не удари началото на мъртвата точка на окопа — каза той, — би могла изобщо да не падне в окопа. Просто ще се килне на една страна под ъгъл и когато спре, извънземните ще се покатерят от вратата срещу шофьора и ще прецакат героите ти.“ Отговорът, каза той, е да се разшири крайт на входа, като на целия изкоп се даде формата на фуния.

Тогава възникна и проблемът на скоростта.

Ако кадилакът на Долан се движи прекалено бързо и дупката е прекалено къса, той ще прелети над нея, като малко се наклони, докато

лети и или бронята, или гумите ще ударят края на дупката от далечната страна. Би могла да се наклони и опре на пода си, но без изобщо да падне в дупката. От друга страна, ако кадилакът се движи прекалено бавно и дупката е прекалено дълга, може да се подпре на предницата, вместо на колелата и никога да не падне. Не можете да погребете кадилак със стърчащ багажник и задна броня над земята, така както не можете да погребете човек със стърчащи над земята крака.

— С каква скорост ще се движи разузнавателният апарат?

Бързо направих изчисленията. На открита магистрала, Долан закотвяше между сто и сто и десет километра. Сигурно щеше да шофира малко по-бавно на мястото, където планирах да направя удара си. Мога да скрия знаците за отклонение на пътя, но не мога да скрия пътните машини или да прикрия следите от строителни работи.

— Около двадесет рула — казах аз. Той се усмихна:

— Моля, преведете.

— Да кажем осемдесет земни километра в час.

— Аха. — Той се захвана веднага за работа със сметачната си линийка, докато аз седях до него, с грейнали и усмихнати очи и разсъждавах каква прекрасна фраза е *дъга на падане*.

Той ме погледна почти веднага:

— Знаеш ли — каза той — би могъл да помислиш върху това, да промениш размерите на превозното средство, приятел.

— О, защо казваш това?

— Пет метра на метър и половина е прекалено широко за разузнавателен апарат. — Той се засмя. — Та това почти размера на Линкълн Марк IV.

Аз също се засмях. Засмяхме се заедно.

* * *

След като видях жената да влиза в къщата с чаршафите и хавлиите, отлетях обратно за Лас Вегас.

Отключих стаята си, отидох в дневната и взех телефонната слушалка. Ръката ми малко трепереше. Девет години бях чакал и слухтял като паяк в корниза или мишка под перваза на дюшемето. Никога не дадох на Долан и най-малкия повод да помисли, че съпругът

на Елизабет все още проявява интерес към него — празният поглед, с който ме бе удостоил оня ден, когато минавах покрай аварирания кадилак по пътя към Вегас, въпреки че тогава ме бе вбесил, бе моята заслужена награда.

Но сега трябваше да рискувам. Трябваше да поема този риск, тъй като не мога да бъда едновременно на две места, а за мен бе наложително да зная дали Долан идва и кога да се погрижа отбивката временно да изчезне.

Бях начертал план, докато се прибирах със самолета. Мислех, че би могъл да свърши работа. Аз ще се погрижа за това.

Избрах телефонни справки на Лос Анджелис и попитах за номера на „Големия Джо — Услуги по почистване“. Дадох ми го и аз го избрах.

— Тук е Бил от „Рени’с Кейтъринг“ — банкети по домовете. — Имаме записан голям купон в събота вечер на Астър Драйв 1121 в Холивуд Хилс. Бих искал да помоля едно от вашите момичета да провери за голямата купа за пунш на господин Долан в кабинета над печката. Бихте ли ми направили тази услуга?

Помолиха ме да почакам. Така и направих, въпреки че с преминаването на всяка безкрайна секунда се чувствах все уверен, че той бе подушил нещо нередно и се обажда по другата линия, докато аз задържам тази.

Най-накрая — но колко време премина дотогава — той върна. Изглеждаше разтревожен, но в това няма нищо лошо. Точно така и очаквах да прозвучи гласът му.

— *Събота* вечер?

— Да, точно така. Но тъй като нямам толкова голяма купа за пунш, реших да се обадя на няколко места в града, а бях останал с впечатление, че той има. Просто исках да се уверя.

— Слушайте, господине, листът на повикванията ми показва, че господин Долан няма да пристигне по-рано от три часа *неделя* следобед. С удоволствие ще помоля някое от момичетата да потърси купата ти за пунш, но първо трябва да изясня нещата. — Господин Долан не е от хората, с които се будалкат, извинявайте за елегантния ми израз.

— Напълно съм съгласен с вас — каза той.

— И ако той се появи един ден по-рано, ще трябва да изпратя още момичета веднага.

— Нека и аз да проверя пак нещата.

Учебникът за трети клас по география, бе на масата зад мене. Взех го и прелистих няколко страници близо до телефона.

— О, Господи — казах аз. — Грешката е моя. Купонът ще бъде неделя вечер. Наистина съжалявам. Ще ми фраснеш ли един?

— Не. Слушай, ако ме изчакаш малко, ще изпратя едно от момичетата да провери на...

— Няма нужда, щом моят купон е в неделя — казах аз. — Голямата ми купа се връща от сватбено тържество в Глендейл в неделя сутрин.

— Добре тогава. Да не ти пука. — Спокойно. Без никакви подозрения. Гласът на човек, който веднага ще забрави за този разговор.

Точно на това се надявах.

Закачих слушалката и останах неподвижен, като внимателно премислях в главата си всички възможни варианти.

За да бъде в Лос Анджелис около три, той ще трябва да напусне Вегас около десет часа неделя сутрин. И ще пристигне в района на отбивката около единадесет и петнадесет и единадесет и половина, когато движението ще е практически замряло.

Реших, че е крайно време да спра да мечтая и да започна да действам.

Погледах страниците с обявите, обадих се на няколко места по телефона и след това отидох да разгледам пет коли втора ръка, които бяха в пределите на финансовите ми възможности. Спрях се на разнебитен форд фургон, който бе слязъл от конвейера в годината, когато Елизабет бе убита. Платих в брой. Останах само с двеста петдесет и седем долара в банковата сметка, но това изобщо не ме притесни. По пътя към дома спрях пред ателие за вещи под наем с големината на супермаркет и наех преносим въздушен компресор, като използвах кредитната си карта.

Късно в петък следобед натоварих камиона: лопати, кирки, въздушния компресор, кутия с инструменти, ръчна дрелка, бинокъл и пневматичен чук, зает от Пътното управление с комплект приспособления с формата на глави на стрели за пробиване на асфалт.

Голямо квадратно парче плат с пясъчен цвят плюс дълго руло брезент — мой специален проект от миналото лято и двадесет и една тънки дървени подпори, всяка дълга метър и половина. И последен в списъка, но не най-маловажен по значение, бе голям индустриален телбод.

Пред самото начало на пустинята се отбих в един търговски център и откраднах чифт номера за кола и ги сложих на моя фургон.

На сто и двадесет километра, прочетох първия оранжев знак: *Пътят в строителство. Минавайте на своя отговорност.* Тогава, километър или два след това видях знака, който чаках цял живот... е добре, от мига, когато Елизабет умря, предполагам, въпреки, че не винаги съм го знаел.

Отбивка след десет километра.

Здрачът постепенно преминаваше в тъмнина, когато стигнах и огледах ситуацията.

Отбивката бе десен завой между две възвишения. Изглеждаше като стар страничен път, който Пътното управление на магистралата бе подравнило и разширило временно, за да поеме по-големия поток коли. Бе маркиран с пробляскваща стрела, заредена с акумулатор в затворена метална кутия.

Точно зад отбивката, тъй като магистралата се издигаше към второто възвишение, пътят бе блокиран от двойна линия от пътни конуси. Зад тях (ако шофьорът се случеше да бъде невероятно тъп и да пропусне първо, светещата стрела и второ премине по пътните конуси, без да го осъзнае — сигурен съм, че има и такива шофьори) бе оранжев знак, голям като дъска за афиши, на който бе написано:

„ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОТБИВКАТА“

Но причината, поради която бе направена отбивката, не се виждаше оттук и това бе добре. Не исках да давам никакъв шанс на Долан да помирише капана, преди да падне в него.

Като се движех бързо — при това не исках да ме видят, слязох от фургона и бързо събрах десетина конуса, като създадох достатъчно широко пространство, за да прокарам фургона. Изтеглих знака ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН в страни, след това се върнах в микробуса, влязох вътре и го прокарах през пролуката.

Изведнъж чух шума на мотор на приближаваща кола.

Отново сграбчих конусите и ги наредих колкото се може по-бързо. Два от тях се изплъзнаха от ръцете ми и се търкулнаха в канавката. Задъхан се затичах зад тях. Спънах се в някакъв камък в тъмнината и се строполих на земята, бързо се изправих, лицето ми бе потънало в прах, а по дланта ми се стичаше кръв. Колата бе по-близко сега, скоро щеше да се появи над последното изкачване преди кръстовището на отбивката и в снопа, хвърлян от дългите фарове, шофьорът щеше да види как един мъж по джинси и фланелка се опитва да замени пътните конуси, а колата му бе парирана там, където превозното средство, което не принадлежи към Пътното управление на щата Невада, няма право да се намира. Сложих бързо последния конус на място и се затичах към знака. Дръпнах го прекалено силно. Той се заклати и за малко да падне.

Когато фаровете на приближаващата кола се появиха над стръмнината на изток, изведнъж се убедих, че колата е на Пътната полиция на щата Невада.

Знакът бе поставен на мястото му или поне почти де него. Затичах се до колата, влязох в нея и се отправих де следващата стръмнина. Точно когато я изместих, видях фаровете да осветяват стръмнината зад мен.

Дали ме бе видял в тъмното, как стоя на едно място, където нямам никаква работа, с изгасени светлини?

Мисля, че не ме видя. Облегнах се на седалката със затворени очи и чаках сърцето ми да се успокои. Най-накрая, когато шумът от колата, която подскачаше и едва си пробиваше път напред по отбивката заглъхна, аз се поуспокоих.

Тук бях в безопасност зад отбивката.

Беше време да се залавям с работа.

След изкачването пътят се спускаше надолу и следваше дълго, равно пространство. Две трети от пътя от този равен участък просто преставаха да съществуват — бяха заменени от купчини кал и широко и дълго петно от натрошен чакъл.

Щяха ли да видят това и да спрат? Да заобиколят? Или щяха да продължат пътя си, уверени, че сигурно това е правилният път, тъй като не си видели никакви знаци за отбивка?

Бе прекалено късно, за да се безпокоя за това сега.

Избрах място на около двадесетина метра в равния участък, но на около триста метра от мястото, където пътят свършваше. Отбих встрани, заобиколих, отидох зад камионетката и отворих задните врати. Извадих, две дъски и спуснах по тях цялото оборудване. След това останах на мястото си и се загледах в студените пустинни звезди.

— Сега е нашият ред, Елизабет — прошепнах им аз. Сякаш една студена длан погали врата ми.

Компресорът вдигаше шум до Бога, а пневматичният чук бе още по-шумен, но нямаше как — можех само да се надявам, че ще успея да привърша първия етап от работата си преди полунощ. Ако ми се наложеше да продължа и след това, щях да имам сериозни проблеми, тъй като разполагах със съвсем ограничени количества бензин за компресора.

Няма значение. Не мисли за това, кой би могъл да чуе и да се зачуди какъв глупак ще пуска пневматичен чук в полунощ, помисли си за Долан. Помисли си за сивата лимузина.

Мисли си за дъгата на падане.

Най-напред си отбелязах размерите на гроба с бял тебешир, като използвах рулетката от комплекта инструменти и спазвах цифрите, които ми бе предоставил моят приятел — математикът. Когато свърших, в мрака блестеше един неправилен правоъгълник, метър и петдесет на дванадесет метра. В близкия край той се разширяваше. Тъмнината в този край не приличаше толкова на фунията, която бе начертал първоначално моят приятел математикът. В мрака това разширение изглеждаше като зейнала уста на края на дълъг и прав гръклян. *За да те изям по-добре, мила*, помислих си и се засмях в тъмнината.

Начертах още двадесет линии по правоъгълника, в интервал от шестдесет сантиметра. Най-накрая начертах една-единствена вертикална линия по средата, като по този начин разделих правоъгълника на четиридесет и два неправилни квадрата, всеки от тях шестдесет на седемдесет и пет сантиметра. Четиридесет и третия сегмент бе с формата на лопата и с него завършваше моята фуния.

След това навих ръкави, включих компресора и се върнах, за да направя невъзможното.

Работата тръгна по-бързо, отколкото имах основание да се надявам, но не толкова бързо, колкото си бях позволил да мечтая — но изобщо възможно ли е това? Щеше да ми бъде по-лесно, ако можех да използвам тежкото оборудване, но това щеше да стане по-късно. Най-напред трябваше да изроня горния слой настилка. Не можах да свърша до полунощ, не свърших и до три часа сутринта, когато бензинът на компресора свърши. Очаквах, че подобно нещо може да се случи и бях взел маркуч за бензиновия резервоар на камионетката. Успях да отворя капачката на резервоара, но когато ме лъхна миризмата на бензин, просто завъртях обратно капачката и се отпуснах на гръб в камионетката.

Тази вечер повече нямах сили. Не можех да продължа. Въпреки, че носех работни ръкавици, ръцете ми бяха покрити с големи мазоли, някои от които вече се бяха пукнали. Сякаш цялото ми тяло вибрираше от равномерното, мъчително биене на пневматичния чук и ръцете ми бяха като обезумял вибриращ камертон. Болеше ме главата. Зъбите ме боляха. Гърбът ми ме измъчваше, гръбначният ми стълб сякаш бе пълен с разтрошено стъкло.

Бях свършил с двадесет и осем квадрата. Двадесет и осем. Оставаха четиринадесет. И това бе само началото.

Никога, мислех си аз. Не е възможно. Никой не може да го направи.

Отново почувствах студената ръка.

Да, скъпи. Да.

Звъненето в ушите ми отслабна малко, от време на време чувах приближаващ мотор, който след това заглъхваше, когато колите се отклоняваха встрани, за да поемат по отбивката, която Пътното управление бе направило за заобикаляне на участъка в ремонт.

Утре бе събота... извинявайте, днес. Днес бе събота. Долан щеше да дойде в неделя. Нямаше време.

Да, скъпи.

Моята любима бе накъсана на парчета, поради това, че каза истината на полицията за това, което бе видяла, за това, че не се поддаде на опитите за сплашване, за това, че прояви смелост, а Долан продължаваше да се разкарва в кадилака си и да пие двадесетгодишно уиски, а златният му Ролекс блестеше на китката му.

Ще опитам, помислих си и след това заспах дълбоко, без нищо да ми се присъни, сякаш бях умрял.

* * *

Събудих се с изгряването на слънцето, което започна да напича още в осем часа и ми блестеше в очите. Изправих се и изстенах, пулсиращите ми ръце веднага се залепиха за кръста. Да работя? Да отрежа още четиринадесет парчета асфалт? Аз не можех дори да ходя.

Но въпреки това успях да стана и да тръгна.

Движех се като изнемощял старец, който отива да изиграе една табла, добрах се до жабката и я отворих. Бях оставил опаковка аспирина, в случай че се почувствам зле на следващия ден.

Откъде си бях въобразил, че съм в добра форма? Наистина ли съм си го помислил?

Добре, забавна история, нали?

Глътнах четири аспирина, почаках петнадесет минути, за да се разтворят в стомаха ми и след това изгълтах за закуска малко сушени плодове и студени кифлички.

Погледнах към компресора и пневматичния чук, които ме очакваха. Жълтата повърхност на компресора вече блестеше на сутрешното слънце. От двете страни на изрязания правоъгълник бяха подредени внимателно изрязани квадрати асфалт.

Не исках да отида там и да се залавям за работа с пневматичния чук. Помислих си как Харви Блокър казваше: *Никога няма да станеш достатъчно силен, готин. Някои хора и растения могат да издържат на слънце. Други повяхват, изсъхват и умират... Защо се товариш тази работа, бе мой човек?*

— Тя бе разкъсана на парчета — изстенах аз. — Обичах я, а те я направиха на парчета.

Такъв вик на стадиона никога нямаше да замени „Хайде мечките“ или „Спукайте им гъона, рогове“, но мен ме изправи на крака. Изсмуках с помпата бензин от резервоара на камионетката, като едва изтряях вкуса и миризмата му, и с нечовешки усилия успях да не повърна сутрешната закуска. Помислих си за момент какво ли ще правя, ако шофьорите на пътните машини са решили да изпомпят нафтата от машините си, преди да се приберат у дома за този дълъг уикенд и бързо отхвърлих тази мисъл о съзнанието. Нямаше смисъл да се тревожа за неща, които бяха извън контрола ми. Все повече се чувствах като човек, който е скочил от Б-52 с чадър в ръка вместо парашут на гърба.

Занесох тубата с бензин до компресора и го налях в резервоара му. Трябваше с лявата си ръка да стискам пръстите на дясната около дръжката на ремъка за запалване на компресора. Когато дръпнах, пукнаха се още мазоли и когато компресорът започна работата си, видях как от ръката ми се стича гной.

Никога няма да мога да го направя.

Моля те, скъпи.

Отидох до пневматичния чук и отново започнах.

Първият час бе най-тежкият, от постоянния трясък на пневматичния чук в съчетание с аспирина се вцепених целия — ръцете ми, гърба, главата. До единадесет отрязах и последния блок асфалт. Време беше да си припомня това, което Тинкър ме бе научил за подкарването на пътните машини.

Като се олюлявах и залитах, се върнах до камионетката подкарах надолу по пътя, където вървяха пътностроителните работи. Почти веднага забелязах машината, която ми трябваше — голям кран Кейс-Джордан с товарачна кофа и всякакви други приспособления с куки и клещи. Техника, която струваше не по-малко от сто тридесет и пет хиляди долара. При Блокър бях карал Катърпилър, но този би трябвало да е почти същия.

Поне така се надявах.

Качих се в кабината и погледнах към диаграмата, напечатана на главата на лоста на скоростите. Изглеждаше също като тази, която

имах в моя кран. Опитах се да завъртя лоста на скоростите. Отначало заяде, тъй като в разпределителната кутия бе попаднал пясък — нещастникът, който бе карал тази сладурана не бе сложил предпазните запушалки срещу пясък и бригадирът му не бе го проверил. Блокър обезателно щеше да провери. И да удържи пет долара на шофьора, независимо дали предстои дълъг уикенд или не.

Очите му. Пълни донякъде с възхищение, донякъде с презрение. Какво ли би си помислил за това изпълнение?

Няма значение. Сега не бе време да мисля за Харви Блокър, сега трябваше да мисля за Елизабет. И Долан.

Имаше парче зебло на пода. Вдигнах го, като се надявах ключът да е под него. Разбира се, нямаше никакъв ключ.

Гласът на Тинк в съзнанието ми: *Майната му, и дете може да подкара една от тези сладурани, копеле. Нищо особено няма в това. Колите имат най-малкото ключалки на стартерите — поне новите са така. Погледни тук. Не, не там, където отива ключът, ти няма да имаш ключ, защо си се заяпал къде отива ключът? Погледни ето тук. Виждаш ли къде висят тези жици?*

Погледнах и видях, че жиците висят надолу и изглеждат точно така, както ми ги бе показал Тинкър — червена, синя, жълта и зелена. Обелих обвивката им на около два сантиметра и извадих парче медна жица от задния си джоб.

Добре, готин, слушай ме внимателно, защото по-късно ще заформим едно препитване, загряваш ли? Ще свържеш червената и зелената. Недей да забравяш това, то е като коледен подарък. Така ще запазиш стартера си.

Използвах моята жица, за да свържа оголените краища на червения и зеления кабел от стартера на Кейс-Джордан. Пустинният вятър посвирваше тихо, сякаш някой свири на гърлото на бутилка сода. Пот се стичаше по врата в ризата ми, където се проливаше и ме гъделичкаше.

Сега ти остават само синия и жълтия. Няма да ги свързваш, само трябва да ги притиснеш един до друг, но го направи, когато ти самия не пипаш оголена жица, освен ако не искаш да наелектризираш топките си и да намокриш гащите, човече. Синият и жълтият са тези, които включват стартера. Правиш го и си готов. Когато се

накефиш достатъчно от разходката, просто раздели червената и зелената жица. Все едно че загасяш мотора с липсващия ключ.

Приближих синята и жълтата жици така, че се долепиха. Голяма жълта искра прелетя и ме хвърли назад и си ударих главата в една от металните подпори в задната част на кабината. Тогава се наведох напред и опитах отново. Моторът се завъртя, закашля се и кранът подскочи рязко. Политнах напред и се забих в примитивното арматурно табло, лявата страна на лицето ми се удари в един от лостовете. Бях забравил да оставя проклетия съединител в неутрално положение и в резултат за малко да загубя окото си. Сякаш чувах как Тинк ми се смее.

Освободих скоростния лост и отново направих опит. Моторът завъртя веднъж, после още веднъж. Закашля се за миг, отправи кълбо мръсен кафяв пушек като индиански сигнал във въздуха, който веднага бе отнесен нанякъде от безкрайния вятър и след това моторът се задави и спря. Повтарях си, че машината просто е в лошо състояние — човек, който ще си тръгне преди да сложи предпазните запушалки, в края на краищата може да забрави всичко — почнах да се убеждавам все повече и повече, че те са източили нафтата, точно както се страхувах. И тогава, точно когато смятах да се покажа навън и да огледам с какво да отворя резервоара с горивото на крана, моторът даде признаци на живот.

Пуснах жиците — голият край на синята нещо димеше и намалих газта. Когато моторът заработи гладко, включиха първа, завъртях го на място и се отправих към дългия кафяв правоъгълник, изкопан грижливо в платното на магистралата, което води на запад.

* * *

Останалата част на деня бе истински безкраен ад, моторът ревеше, а слънцето бе направо ослепяващо. Шофьорът на Кейс-Джордан бе забравил да сложи предпазните запушалки срещу пясък, но не бе забравил да свали слънчевия си чадър. Добре, старите богове понякога просто ни се надсмиват. Без никаква причина. Просто ни се изсмиват в лицето. Струва ми се, че старите богове имат малко странно чувство за хумор.

Бе почти два часа, преди да оставя всички асфалтови чимове в канавката, тъй като така и не се научих да работя с клещите. Когато най-накрая дойде последното парче с формата на пика, трябваше да го разрежа на две и да замъкна всяко от парчетата до канавката на ръка. Страхувах се, че ако използвам клещите, ще ги натроша.

Когато всички парчета асфалт бяха долу в канавката, се отправих с крана обратно до пътното оборудване. Горивото ми намаляваше, бе време да напомпя още. Спрях до камионетката, извадих маркуча и се загледах втренчено като хипнотизиран в голямата туба с вода. Захвърлих помпата и припълзах в задната част на камионетката. Наплисках с вода лицето и врата и гърдите ми и пицях от удоволствие. Знаех, че ако пия, ще повърна, но трябваше да пия. Пих, повърнах, без да се изправа, просто наклоних главата си на една страна и след това като рак изпълзах колкото се може по-далеч от оплескания под.

След това отново съм заспал и когато се събудих, бе почти тъмно, а някъде далеч виеше вълк срещу новата луна, която бавно се издигаше в пурпурното небе.

В сумрачната светлина изкопът, който бях направил, наистина приличаше на гроб — гробът на някакъв митически великан, Голиат, може би.

Никога, казах на тъмната дупка в асфалта.

Моля те, Елизабет ми прошепна. Моля те... направи го за мен.

Извадих още четири аспирина от жабката и ги изгълтах.

— За теб — казах аз.

Паркирах моя Кейс Джордан с резервоара близо до резервоара на булдозера и използвах ключа, за да сваля капачките и на двата. Шофьорът на кран, принадлежащ на щатското управление на магистралата може да се измъкне, ако забрави да сложи предпазните запушалки на превозното си средство, но ако забрави да заключи капачката на резервоара си, при цена на нафтата долар и пет цента на галон, няма да му се размине. Никога.

Пресипвах горивото от булдозера в моя кран и чаках, опитвах се да не мисля, просто наблюдавах как луната се изкачва все по-нагоре и по-нагоре в небето. След известно време се върнах до прореза в асфалта и започнах да копая. Да се справя с кофата на крана при лунна светлина бе много по-лесно, отколкото да се справя с пневматичния

чук под палещото пустинно слънце, но въпреки всичко това бе бавна работа, защото бях твърдо решил, че подът на моя изкоп трябва да има съвсем правилен наклон. Поради това, непрекъснато използвах дърводелския отвес, който бях донесъл със себе си. Това означаваше да спра крана, да сляза, да измеря и отново да се покатеря на високата ми седалка. Това не би представлявало кой знае какъв проблем в нормални условия, но към полунощ цялото ми тяло се бе вцепенило и всяко движение изпращаше болезнени сигнали през костите и мускулите ми. Най-зле бе гърбът ми, започнах да се страхувам, че съм го повредил доста неприятно.

Но това бе нещо (както и всичко останало), за което щях да се безпокоя по-късно.

Ако един изкоп трябва да бъде дълбок метър и половина при размери дванадесет метра дължина и широчина метър и половина, наистина щеше да бъде невъзможно да се изкопае, независимо дали с кран или без — със същия успех можех да го изпратя в междупланетното пространство или да стоваря върху му Тадж Махал. Общият обем на желания изкоп ще бъде над двадесет и девет кубически метра пръст.

— Трябва да направиш изкоп под формата на фуния, която да засмуче твоите лоши извънземни — ми бе казал моят приятел математикът — и след това трябва да създадеш наклонена равнина, която точно да следва дъгата на падане.

Той извади още един лист чертожна хартия.

— Това означава, че твоите междугалактични бунтовници или каквито там са те, трябва да преместят само половината пръст от това, което цифрите първоначално показват. В дадения случай... — той надраска няколко цифри върху лист хартия и се усмихна. — Четиринадесет и половина кубически метра. Нищо работа. Сам човек може да я свърши.

Тогава му повярвах, но не бях отчел горещината... мехурите... изтощението... постоянната болка в кръста.

Спри за малко, но не прекалено дълго. Измери наклона на изкопа.

Не е толкова лошо, колкото си го представяше, нали, скъпи? Поне е пътна настилка, а не пустинен камънак, нали...

Бавно се отправих по дължината на гроба, където изкопът ставаше по-дълбок.

Ръцете ми кървяха, докато работех върху контролните уреди. Насочи лоста за спускане напред, докато кофата легне върху земята. Дръпни назад лоста за кофата и натисни този, който разширява арматурата с висок хидравличен звук. Наблюдавай как яркият смазан метал бавно се изплъзва от мръсната оранжева опаковка и забива кофата дълбоко в пръстта. От време на време ще проблесне някаква искра, когато кофата се плъзне над парче кремък. Сега повдигни кофата, спусни я, тъмната ѝ продълговата форма се откроява срещу звездите (и се опитай да забравиш постоянната пронизваща болка във врата ти по начина, по който се опитваш да не обръщаш внимание на още по-дълбоката болка в гърба ти) и я изсипи в канавката, като покриеш парчетата асфалт, които вече са там.

Не обръщай внимание на това, скъпи — ще можеш да бинтоваш ръцете си, когато работата е свършена. Когато той е свършен.

— Тя бе на парчета — изревах аз и забих кофата отново на място, така че да мога да изкопая още сто килограма пръст и чакъл от гроба на Долан.

Как бързо лети времето, когато го прекарваш приятно!

Минути след като забелязах първите слаби проблясъци светлина на изток, отново измерих наклона на пода с дърводелския отвес. Вече приближавах края. Мислех, че ще успея някак да го направя. Коленичих и изведнъж почувствах как нещо в гърба ми се разкъса с тъп тих звук.

Изкрещях от неимоверната болка и се сгромолясах на една страна върху тясното, наклонено дъно на изкопа, прехапал устни, с ръце, притиснати към кръста.

Малко по малко най-лошата болка попремина и бях в състояние да се изправя.

Е, добре, помислих си аз. *Това беше. Всичко свърши. Бе добър опит. Но вече всичко свърши.*

Моля те, скъпи, прошепна зад мен Елизабет — преди никога не бих повярвал в това, но този шепнещ глас бе започнал да оставя неприятен отзвук в съзнанието ми, в него имаше някакво чувство на

чудовищна неумолимост и непреклонност. *Моля те, не се отказвай. Моля те, продължи.*

Да продължа да копая! Та аз не съм сигурен, че ще мога да ходя!

Но остава толкова малко! — изстена гласът — това не бе повече гласът, който говореше за Елизабет, ако някога изобщо бе съществувал, това бе самата Елизабет. *Толкова малко ти остава, скъпи!*

Погледнах към изкопа в светлината на развиделяващия се ден и бавно кимнах. Кофата бе само на метър и половина от края, най-много два метра. Но те бяха най-дълбоките метър и половина или два, разбира се, тези метър и половина или два метра, с най-много пръст в тях...

Ще го направиш, скъпи — зная, че ще можеш. Нежно изнудване. Но всъщност не гласът ѝ ме убеди да продължа. Това, което го направи бе образът на Долан, наполовина заспал в неговия луксозен дом, докато аз бях в тази дупка до една воняща и скърцаща товарачна кофа, изцапан целия с пръст, ръцете ми в мазоли и мехури. Долан спеше в долната половина на копринената си пижама, докато една от неговите блондинки спеше до него, облечена само с горната половина.

Някъде там, в луксозна клетка на охранявания гараж, кадилакът, вече натоварен с багаж, ще бъде зареден догоре и готов за тръгване.

— Добре, тогава — казах аз. Изкачих се бавно на седалката на крана и форсирах мотора.

Продължих до девет часа и след това заряхах тази работа — трябваше да свърша и други неща, а времето ми изтичаше. Наклонената дупка бе точно дванадесет метра дълга, вместо предвидените по проект дванадесет и шестдесет. Това трябваше да е достатъчно.

Закарах крана до мястото, където го бях взел и го паркирах. Пак щеше да ми потрябва, а това означаваше, че ще трябва да изсмуча още бензин, а нямаше време за това сега. Нуждаех се от още аспирин, но в шишенцето не бяха останали много хапчета, а те определено щяха да ми потрябват по-късно днес... или утре. О, да, разбира се, понеделник, славният четвърти юли, Денят на Независимостта.

Вместо аспирин взех петнадесет минутна почивка. Не можех да си позволя толкова време, но въпреки това се заставих да направя това

прекъсване. Отпуснах се на гръб в камионетката, мускулите ми подскачаха и пулсираха като отворена рана, но си представях Долан.

Сигурно в този момент той опаковаше нещата, за които се бе сетил в последния момент, в пътната си чанта — документи, които ще иска да прегледа, комплект тоалетни принадлежности, може би книга с мека подвързия или тесте карти.

Ами ако този път реши да пътува със самолет? — някакъв злобен глас вътре в мен прошепна и аз изстенах с глас. Никога не бе летял преди до Лос Анджелис — винаги пътуваше с кадилака. Струва ми се, че той не обичаше да лети. Понякога го правеше, — един път бе летял чак до Лондон и тази мисъл лениво се промъкна в съзнанието ми, сърбеше и болеше като изгоряло парче кожа.

Беше девет и половина, когато извадих рулото брезент, големия индустриален телбод и дървените подпори. Небето бе леко заоблачено и този ден бе малко по-хладен, Господ понякога се смиява над нас. До този момент бях забравил плешивата си глава, като много добре си заех каква агония ме очаква по-късно, но сега, когато я докоснах с пръсти, веднага ги вдигнах и изстенах от болка. Погледнах се на страничното огледало от страната на пасажера и видях, че тя бе тъмночервена, с цвят почти като слива.

У дома си в Лас Вегас Долан прави последни телефонни обаждания. Шофьорът му ще докара кадилака пред парадния вход. Имаше само сто и двадесет километра между мен и него и не след дълго кадилакът ще започне да стопява това разстояние със скорост сто километра в час. Нямах време да се размотавам наоколо и да оплаквам изгорялото си от слънцето теме.

Обичам изгорялото ти от слънцето теме, скъпи, каза Елизабет зад мен.

— Благодаря ти, Бет — казах и започнах да придърпвам подпорите над дупката.

Работата сега бе лека в сравнение с копането преди и почти непоносимата болка в гърба ми отстъпи място на постоянна тъпа болка.

Но какво ще стане по-късно? — попита натрапчивият глас. Какво ще стане с това, а?

По-късно нещата трябваше да се оправят от само себе си, това бе всичко. Вече изглеждаше, че капанът ще бъде готов, а това бе най-важното. Подпорите се простираха над дупката, като ми оставяха достатъчно дължина, за да ги притисна здраво от двете страни на асфалта, като образуваха връхния слой на моя изкоп. Това бе работа, която щеше да бъде по-трудна през нощта, когато асфалтът бе твърд, но сега, когато утрото преваляваше, асфалтът се бе размекнал и беше все едно да забиеш молив в изстиващ карамел.

Когато поставих опорите, изкопът бе придобил формата на оригиналната ми диаграма, начертана с тебешир, без вертикалната линия по средата. Доближих рулото брезент до плиткия край на дупката и го развързах.

След това разгънах дванадесет метра и половина от Път 71.

Отблизо погледнато, илюзията не бе съвършена — така както гримът и декорите никога не са съвършени в очите на зрителите от първите три реда. Но даже от няколко метра, бе практически неоткриваема. Това бе тъмносиво парче, което точно подхождаше на действителната повърхност на Път 71. На далечния край на парчето брезент (с лице на запад) бе прекъснатата жълта линия за пешеходна пътека.

След като разгънах дългото парче брезент върху дървените подпори, бавно го преминах по дължина, като забождах брезента към подпорите. Ръцете ми отказваха да свършат работата, но аз ги принудих.

Когато оправих брезента се върнах до камионетката, напъхах се зад волана (сядането ми предизвика още един кратък, но безмилостен мускулен спазъм) и се отправих към върха на възвишението. Останах така цяла минута, забил в поглед в разранените ми подути ръце, които лежах в скута ми. След това излязох и погледнах надолу по Път 71 почти небрежно. Не исках да се концентрирам върху нищо специално, разбирате ли, исках да придобия представа за цялостната картина — генерална репетиция, ако щете. Исках да видя сцената, която Долан и неговите хора ще видят, когато се приближат до възвишението. Исках да получа представа дали ще почувстват, че всичко е наред или точно обратното.

Това, което видях, надхвърли очакванията ми.

Пътното оборудване в далечния край на правия участък опразваше купчините пръст, които бяха извадени от моя изкоп. Парчетата асфалт в канавките бяха почти зарити. Някои от тях все още се подаваха — вятърът повдигаше и разхвърляше пръстта наоколо, но изглеждаха като останки от предишни настилъчни работи. Компресорът, който бях донесъл в задната част на камионетката ми, изглеждаше като оборудване на пътното управление.

А оттук илюзията на парчето брезент бе свършена — Път 71 изглеждаше свършено недокосван от ремонтни работи оттук.

Движението бе интензивно в петък и не чак толкова интензивно в събота, но все пак шумът на моторите, които отбиваха в страничната отбивка, бе почти непрекъснат. Тази сутрин обаче почти нямаше движение, повечето хора се бяха отправили там, където възнамеряваха да посрещнат Четвърти юли или бяха поели по междущатския път на шестдесет и пет километра на юг. За мен това бе прекрасно.

Паркирах камионетката си, така че да не се вижда от другата страна на възвишението и легнах по корем до десет и четиридесет и пет. По-късно, след като голяма цистерна за мляко бавно пое по отбивката, спуснах камионетката, отворих задните врати и нахвърлях всички пътни конуси вътре.

Светещата стрелка бе по-трудна работа — първоначално няхах представа как ще мога да я освободя от заключената кутия с акумулатора, без да ме удари ток. Тогавя видях бушона. Той бе почти скрит в твърд гумен пръстен от едната страна на знака — малка застраховка срещу вандалите и шегобийците, които сигурно изпитват някакво странно удоволствие, ако извадят бушона на такъв знак на магистралата.

Намерих чук и длето в куфарчето с инструментите и четири силни удари бяха достатъчни, за да разцепят пръстена. Изтеглих го с клещи, измъкнах и освободих кабела. Стрелката спря да мига и потъмня. Замъкнах акумулатора в канавката и го зарових. Бе странно да стоя тук и да го слушам как бръмчи някъде в пясъка. Но това ме накара да си помисля за Долан и се разсмях.

Не мисля, че Долан ще си тананика с уста и ще бръмчи някъде в пясъка.

Би могъл да пици, но не мисля, че ще си тананика.

Четири болта държаха стрелката в ниска стоманена люлка. Разхлабих ги, колкото се може по-бързо, бях целият в слух, за да чуя друг мотор. Време беше някой да се появи — но разбира се, още не бе време за Долан, със сигурност.

Това задейства отново вътрешния песимист.

Ами ако лети?

Той не обича да лети.

Ами ако реши да мине по друг път? Да мине по междущатския път, например. Днес всички го използват.

Той винаги минава по път 71.

Да, ама ако днес...

— Я млъквай — изсъсках аз. — Млъквай, дяволите да те вземат, затваряй си мръсната уста!

Сложих стрелката в задната част на камионетката. Тя се удари в страничната стена и някои от крушките се счупиха. Когато сложих поставката вътре, счупиха се още няколко.

След като направих всичко това, отново се върнах до възвишението, като се спрях на върха, за да се огледам назад. Бях свалил стрелката и конусите, сега оставаше само големият оранжев предупредителен знак:

ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН.

ИЗПОЛЗВАЙТЕ ОТБИВКАТА.

Някаква кола се приближаваше към нас. Помислих си, че ако Долан е подранил всичко е било напразно — гангстерът, който шофира просто ще завие по отбивката и ще ме остави да обезумея съвсем тук в пустинята.

Бе шевролет.

Сърцето ми се поотпусна и разтреперан целият, дълбоко въздъгнах. Но повече време за нерви нямаше.

Отправих се обратно до мястото, където бях паркирал, за да погледна камуфлажните дейности, които бях свършил и отново

паркирах там. Пресегнах под купчината в задната част на камионетката извадих крика. Решен на всичко, изобщо не обръщах внимание на разкъсвания от болка гръб, вдигнах на крика задната част на камионетката, разхлабих болтовете на задната гума, които те щяха да видят, когато

(ако)

дойдат и я захвърлих в задната част на камионетката. Счупиха се още стъкла и можех само да се надявам, че гумата не е пострадала, тъй като нямах резервна.

Върнах се до предната част на камионетката, извадих стария си бинокъл, след това се отпавих обратно към отбивката. Подминах я и се изкачих на върха на следващото възвишение колкото може по-бързо — това, на което бях способен в този момент бе един неуверен тръс.

След като се озовах на върха, насочих бинокъла си на изток.

Имах видимост от пет километра и можех да видя участъци от пътя на три километра източно. Шест коли бяха в този момент на пътя, нанизани като редки мъниста на дълга корда. Първата бе някаква чужда кола, Датсун или Субару, на по-малко от километър и половина от мен. Следваше я пикап, а след пикапа се приближаваше нещо, което приличаше на мустанг. Останалите бяха просто отражения на хром и стъкло в пустинята.

Когато първата кола се приближи — тя бе Субару — се изправих и вдигнах ръка за автостоп. По начина, по който изглеждах, едва ли някой щеше да ме вземе и не бях разочарован в предвижданията си. Жената със скъпа прическа, която бе зад волана, ми хвърли един ужасен поглед и лицето ѝ се втвърди като стиснат юмрук. След това тя си отиде, надолу по хълма и към отбивката.

— Първо се изкъпи, приятел — ми изкрещя шофьорът на пикапа след минута и половина.

Мустангът всъщност се оказа ескорт. Той бе последван от Плимут, Плимутът от Уинибаго, от който се издаваше такъв шум, сякаш деца се биеха вътре с възглавници.

Нямаше и помен от Долан. Погледнах часовника си. 11.25 ч. Ако изобщо се появеше, трябваше да бъде много скоро. Беше крайно време.

Стрелките на часовника ми бавно се придвижиха до 11.40 и все още нямаше никакъв знак от него. Само последен модел форд и катафалка, черна като дъждовен облак.

Няма да дойде. Минал е по междущатския път. Или е пътувал със самолет.

Не. Той ще дойде.

Няма да дойде. Страхуваше се, че ще те подуши, така и стана. Затова и е променил обикновения си маршрут.

Някъде далече отново просветнаха полирани хромни повърхности. Тази кола беше голяма. Достатъчно голяма, за да бъде кадилак.

Легнах по корем, подпрях лакти в пясъка, а до очите си бях притиснал бинокъла. Колата изчезна зад едно възвишение... отново се появи... заобиколи един завой... и след това се появи отново.

Беше кадилак, но не бе син, а масленозелен.

Последваха най-мъчителните тридесет секунди от живота ми: тридесет секунди, които сякаш продължиха тридесет години. Част от мен веднага реши незабавно и окончателно, че Долан е решил да замени стария си кадилак с нов. Разбира се, че го бе правил и друг път и въпреки че никога досега не се бе спирал на зелен, нямаше основателна причина да не го направи сега.

Другата половина яростно твърдеше, че кадилаците са често срещани по магистралите и второстепенните пътища между Вегас и Лос Анджелис и шансовете зелената лимузина, която се приближаваше към мен да бъде кадилакът на Долан, бяха сто към едно. Пот се стичаше в очите ми, замъгляваше погледа ми и оставих бинокъла. Той нямаше да ми помогне да разреши този проблем. По времето, когато ще бъда в състояние да видя пасажерите, ще бъде прекалено късно.

Сега вече е прекалено късно! Тичай долу и веднага разкарай знака за отбивката! Ще го изпуснеш.

Нека ти кажа какво ще хванеш в своя капан, ако скриеш знака сега: двама заможни старци, които отиват в Лос Анджелис да видят децата си и да заведат внуците си до Дисниленд.

Направи го! Той е! Това е единственият шанс, който ще се открие пред тебе.

Точно така. Последен шанс. Затова не го проваляй, като хванеш в капана си невинни хора!

Долан е!

Не е!

— Я престани — изстенах аз и се хванах за главата. — Престани, престани, престани.

Сега вече чувах мотора на колата.

Долан.

Старците.

Дамата.

Тигърът.

Долан.

Старците.

— Елизабет, помогни ми! — изкрещях отчаяно аз.

Скъпи, този тип никога не е притежавал зелен кадилак в живота си. И никога няма да притежава. Разбира се, че не е той.

Болката в главата ми се проясни. Успях да се изправя на крака и да вдигна палец.

Не бяха нито старци, нито Долан. Изглежда дванадесет вегаски проститутки бяха успели да се напъхат в тази кола, заедно с един стар плейбой, който носеше най-голямата каубойска шапка и най-тъмното джинсово яке, което бях виждал някога. Една от проститутките се изсмя и ми махна свойски с ръка „да не си мръднал, мой човек?“ и стоповете на зеления кадилак се скриха зад отбивката.

Бавно, чувствах се изцяло опустошен, вдигнах отново бинокъла.

И видях как той се приближава.

Нямаше начин да пропусна този кадилак, когато той се появи зад завоя на далечния край на участъка на пътя, който държах под контрол — той бе сив като небето над нас, но се открояваше изненадващо ясно срещу тъмните кафяви възвишения на изток.

Това бе той — Долан. Дългите мигове на съмнения и нерешителност ми изглеждаха толкова далечни и глупави след един миг. Това бе Долан и нямаше нужда да видя сивия кадилак, за да го разбера.

Не знаех дали той би могъл да ме помирише, но аз можех да го помириша.

Като знаех, че той идва насам ми бе много по-леко да повдигна изморените ми нозе и да се затичам.

Върнах се до големия знак ОТБИВКА и го захвърлих с лицевата част надолу в канавката. Хвърлих парче брезент с пясъчен цвят върху него, след това разхвърлих пясък върху стълбовете, които го крепяха. Цялостният ефект не бе толкова добър както при фалшивия участък на пътя, но мислех, че ще свърши работа.

След това се затичах към второто възвишение, където бях оставил камионетката, която бе още една част от цялостната картина — превозно средство, временно зарязано от собственика, който бе отишъл нанякъде или да вземе нова гума или да поправи някоя стара.

Влязох в колата и се проснах върху седалката, сърцето ми биеше до спукване.

Отново имах чувството, че времето е спряло. Лежах и чаках да чуя звука на мотора, а той не идваше и не идваше.

Те са решили да завият. Той е подушил какво става в последния момент... или нещо му се е сторило подозрително, или на него или на някой от хората му... и те са свили встрани.

Лежах на седалката, гърбът ми пулсираше на дълги, бавни вълни, очите ми бяха плътно затворени, сякаш това щеше да ми помогне да чувам по-добре.

Това не бе ли мотор?

Не — само вятърът, сега духаше достатъчно силно, за да натрупа пясък върху едната страна на камионетката.

Няма да дойде. Свили са встрани или са се върнали назад.

Това бе само вятърът.

Завили са встрани или са обърнали обр...

Не, това не бе само вятърът. Това бе мотор, звукът му ставаше все по-силен и няколко секунди по-късно — един автомобил — един-единствен автомобил профуча край мене.

Изправих се и впих ръце във волана — трябваше да сграбча нещо и погледнах през предното стъкло, очите ми щяха да излетят от орбитите си, а зъбите ми здраво стискаха езика.

Сивият кадилак се понесе надолу по пътя към равния участък, със скорост осемдесет километра или малко повече. Стоповете никога не светнаха. До края те не разбраха какво става. Нищо не видяха, въобще нямаха и най-малка представа.

Това, което се случи, бе следното: изведнъж кадилакът сякаш започна да се движи през пътя вместо по него. Илюзията бе толкова

убедителна, че за миг почувствах пълно объркване и световъртеж, въпреки че аз бях този, който бе създал тази илюзия. Кадилакът на Долан първоначално затъна до тасовете и след това до вратите. Хрумна ми странна мисъл: ако Дженерал Моторс произвежда луксозни подводници, те ще се потапят точно така във водата.

Чувах как подпорите, поддържащи брезента се чупят една след друга под колата с едва доловим трясък. Чувах как брезентът се разкъсва и раздира.

Всичко това се случи само за три секунди, но това бяха трите секунди, които ще помня през целия си живот. Имам спомен как кадилакът продължаваше да се движи стремително напред, и се виждаше само покривът му и най-горните няколко сантиметра от поляризираните му цветни стъкла и след това последва голям грохот и шумът на строшени стъкла и смачкан метал. Голям облак прах се вдигна във въздуха и вятърът го разпръсна.

Исках да отида там — веднага исках да слеза долу да видя какво става, но първо трябваше да сложа знаците за отбивка на пътя. Не исках да ме прекъсват.

Слязох от камионетката, отидох в задната ѝ част и извадих гумата. Сложих я на мястото и затегнах шестте болта колкото може по-бързо, като използвах само собствените си пръсти. Щях да ги натегна по-късно, междуременно исках само да върна камионетката на мястото, където отбивката се отклоняваше от магистрала 71.

Освободих колата от крика и бързо се затичах на куц крак към кабината на колата. Спрях се за момент и се заслушах с наведена глава.

Чух вятъра.

И от дългата правоъгълна дупка на пътя чух как някой крещи... или може би пищи.

Захилих се и се качих в камионетката.

Бързо се понесох надолу по пътя, камионетката лъкатушеше по шосето. Слязох, отворих задните врати и отново поставих пътните конуси. Нададох ухо да чуя приближаващи коли, но вятърът се бе усилил и нищо не можех да доловя. Ако чаках да чуя някоя кола, тя практически щеше да ме прегази.

Спуснах се в канавката, пързулнах се, паднах на задника си и слязох до дъното. Махнах парчето брезент с пясъчен цвят и замъкнах големия знак за отбивка до горе. Отново го поставих, сетне се върнах

обратно и затръшнах задната врата. Нямах намерение да се опитвам отново да поставя стрелата.

Бързо се отправих към следващото възвишение, спрях на старото си място така, че да не могат да ме видят от отбивката, слязох и затегнах болтовете на задното колело на камионетката, като използвах този път специалния ключ. Виковете бяха спрели, но този път нямаше никакво съмнение относно писъците — те бяха много по-силни.

Спокойно затегнах болтовете. Не се страхувах, че те могат да се измъкнат или да ме нападнат или да избягат в пустинята, просто защото те не можеха да излязат. Капанът бе заработил отлично. Кадилакът стоеше сега точно на четирите си колела в далечния край на изкопа, с по-малко от десет сантиметра разстояние от всяка страна. Тримата вътре не можеха да отворят вратите си достатъчно широко за да направят нещо повече от това да протегнат крак. Не можеха да отворят прозорците си, тъй като те бяха автоматични и акумулаторът сега сигурно се бе превърнал в купчина смачкана пластмаса, метал и киселина някъде в остатъците от двигателя.

Шофьорът и стрелецът сигурно също бяха премазани от удара, но това не ме вълнуваше, знаех, че някой е все още жив там някъде, така както знаех, че Долан винаги пътува на задната седалка и слага предпазен колан, така както правят добрите граждани.

След като се уверих, че болтовете на задното колело са добре затегнати, подкарах камионетката към широкия, плитък край на капана и слязох от колата.

Повечето от подпорите бяха напълно унищожени, но видях отрязаните краища на някои от тях, които още стърчаха от асфалта. Брезентовият „път“ лежеше на дъното на изкопа, смачкан, разкъсан и разкривен. Приличаше на изхлузена змийска кожа.

Стигнах до дълбокия край и там видях кадилака на Долан. Предният край бе съвършено размазан. Капакът се бе разперил нагоре като строшено ветрило. Двигателят се бе превърнал в смес от метал, гума и тръби, всички те покрити с пясък и пръст, която се бе посипала надолу след удара на колата. Долавяше се съскане и чух как някъде се стичат и капят различни течности. Студеният алкохолен аромат на антифриза пронизваше въздуха.

Притеснявах се за предното стъкло. Винаги има възможност то да се е счупило навътре и да е дало на Долан пространство да се

измъкне нагоре и навън. Но не се притеснявах прекалено много; мисля, че ви казах, че колите на Долан са построени в съответствие с всички спецификации, изисквани от бананови диктатори и деспотични военни лидери. Стъклото не би трябвало да се счупи и то бе издържало.

Задното стъкло на кадилака бе още по-здраво, тъй като площта му бе по-малка. Долан не можеше да го счупи — със сигурност не във времето, което аз възнамерявах да му предоставя, а той не би се опитал да стреля в него. Да стреляш в бронирано стъкло щеше да е някаква форма на руска рулетка. Куршумът щеше да остави малко бяло петънце на стъклото и след това да рикошира обратно в колата.

Бях сигурен, че той щеше да намери изход, ако му се даде достатъчно свобода и време, но аз бях тук и нямаше да му дам нито едното, нито другото.

Хвърлих купчина пръст върху покрива на кадилака.

Отговорът бе незабавен.

— Моля, помогнете ни. Закъсали сме тук долу.

Гласът на Долан. Звучеше уверено и странно спокойно. Но аз чувствах страха зад тях, грижливо сдържан от него и точно в този миг за малко да изпитам състрадание към него. Представях си го седнал на задната седалка на сплескания кадилак, един от хората му ранен и стенец, вероятно притиснат от блока на двигателя, другият мъртъв или в безсъзнание.

Представих си всичко това и почувствах нервен миг, това, което мога да обознача научно като „предизвикана от съчувствие клаустрофобия“. Натискаш копчетата за прозорците — нищо. Опитваш вратите, въпреки че виждаш, че те ще се затиснат изцяло, преди да можеш да се промъкнеш между тях.

Тогава спрях да се опитвам да си представя какво ще стане, тъй като той си го беше изпросил всичко това, нали? Да. Той си бе купил собствения билет за това представление и бе платил пълната му цена.

— Кой е там?

— Аз съм — казах аз, — но не съм помощта, която търсиш, Долан.

Изпратих още пясък и камъчета върху покрива на сивия кадилак. Писъците се повториха отново, когато втората серия камъчета започнаха да чукат по покрива.

— *Краката ми! Джим, краката ми!*

Гласът на Долан изведнъж стана уморен. Човекът отвън, човекът на върха знаеше името му. Което означаваше, че това е извънредно опасна ситуация.

— Джими, виждам костите на краката ми!

— Млъквай — каза Долан студено. Бе странно и неестествено да слушам гласовете им по този начин. Мисля, че трябваше да се спусна върху багажника на кадилака и да погледна в задния прозорец, но нямаше да видя много, даже с лице притиснато към него. Стъклото бе непрозрачно, както вече ви казах.

Така или иначе, не държах особено да го видя. Зная как изглеждаше. Защо бих могъл да поискам да го видя? Да разбере дали носи ролекса или бутиковите джинси?

— Кой си ти, приятел? — попита той.

— Никой не съм — казах аз. — Просто някой, който има сериозна причина да те прати там, където си сега.

Долан внезапно каза с неестествена, плашеща бързина:

— Робинсън ли се казваш?

Почувствах се така, сякаш някой ми бе нанесъл прав удар в стомаха. Той бе направил връзката толкова бързо, като бе прехвърлил всички полузабравени имена и лица и бе стигнал бързо до правилния отговор. Нали го възприемах като животно, с всички животински инстинкти? Не познавах и половината от това и слава богу, тъй като никога нямаше да набера смелост да направя това, което бях направил.

Казах му:

— Името ми няма значение. Но ти знаеш какво предстои сега, нали?

Пискливият глас отново започна, къркореше като пукнато духало:

— *Изкарай ме оттук, Джими? Само ме измъкни оттук! В името на Исус, измъкни ме оттук! Краката ми са счупени.*

— Я млъквай — каза Долан. И след това, на мен: — Не мога да те чуя, човече, заради писъците на тоя нещастник.

Клекнах на ръце и колене и се надвесих:

— Казах, че знаеш какво...

Изведнъж пред мен се появи видение как вълкът, облечен като бабата, казва на Червената шапчица: *за да те чувам по-добре,*

момичето ми... ела по-близо. Отскочих назад и точно навреме. Революерът гръмна четири пъти. Изстрелите бяха силни там, където бях аз; в колата сигурно са били оглушителни. Четири черни очи се отвориха на покрива на кадилака на Долан и почувствах как нещо разреза въздуха на два сантиметра от челото ми.

— Уцелих ли те, мръсно копеле такава? — попита Долан.

— Не — казах аз.

Този, който досега пицеше, започна да плаче. Той бе на предната седалка. Видях как ръцете му, бледни като ръце на удавник, удрят слабо по предното стъкло и безжизненото тяло до него. Джими трябваше да го изведе навън, кръвта му изтичаше, болката бе толкова лоша, болката бе ужасна, болката бе просто нетърпима, за бога, той съжаляваше, искрено съжаляваше за греховете си, но това бе повече, отколкото...

Последваха още два оглушителни изстрела. Човекът на предната седалка спря да пици. Ръцете му паднаха от предното стъкло.

— Слушай сега — каза Долан със замислен глас. — Тоя няма да ни създава повече главоболия и сега ще можем да чуем това, което ще си кажем един на друг.

Нищо не казах. Внезапно всичко започна да ми изглежда размазано и нереално. Той бе убил човек току-що. Беше го убил ей така. Чувството, че съм го подценил, въпреки всичките ми предпазни мерки и че съм извадил голям късмет, че съм останал жив, ме обзе отново.

— Искан да ти направя предложение — каза Долан.

Продължих да пазя мълчание.

„Приятелю?“

И успях да го запазя за още малко.

— Хей, ти! — Гласът му едва забележимо трепна. — Ако все още си там, отговори ми! Какво лошо има в това.

— Тук съм — казах аз. — Просто си мислех, че ти вече стреляш шест пъти. Мислех си, че скоро ще съжаляваш, че не си оставил един за себе си. Но може би пълнителят ти е с осем патрона или имаш резервен пълнител.

Сега бе негов ред да замълчи. След това:

— Какво смяташ да правиш?

— Мисля, че вече си се досетил — казах аз. — Прекарах последните тридесет и шест часа като изкопах най-дългия гроб в света и сега ще те погребя в шибания ти кадилак.

Страхът в гласа му все още бе под контрол. Искях да загуби самообладанието си.

— Не искаш ли да чуеш първо моето предложение?

— Ще те изслушам. След няколко секунди. Първо трябва да донеса нещо.

Отидох до камионетката и взех лопатата си.

Когато се върнах, той крещеше „Робинсън? Робинсън? Робинсън?“, като човек, който говори в слушалката на прекъснат телефон.

— Тук съм — казах аз. — Ти говори. Аз ще слушам. И когато свършиш, тогава бих могъл да направя насрещно предложение.

Когато той заговори, гласът му звучеше по-бодро. Ако говоря за насрещни предложения, значи, че няма да имам нищо против една сделка. И ако аз говоря за сделка, той вече е наполовина вън от тази дупка.

— Предлагам ти един милион долара, за да ме пуснеш да изляза оттук. Но, не по-малко важно...

Хвърлих лопата пясък върху багажника на кадилака. Камъчетата подскачаха и дрънчаха върху малкия заден прозорец. Пръстта закри ключалката на багажника.

— Какво правиш? — Гласът му бе пронизан от тревога.

— Не обичам да стоя без работа — казах аз. — Реших да не се размотавам, докато те слушам.

Отново копнах в пръстта и хвърлих още една лопата. Този път Долан говореше по-бързо, гласът му бе по-настойчив.

— Милион долара и личната ми гаранция, че никой няма да те пипне с пръст... нито аз, нито хората ми, нито хора на някой друг.

Ръцете ми повече не ме боляха. Бе учудващо странно. Продължих да копая неуморно и след по-малко от пет минути, задната част на кадилака бе покрита дълбоко с пръст. Да засипваш, дори и на ръка, бе много по-лесно, отколкото да изкопаваш.

Спрях, подпрях се на лопатата за миг.

— Продължавай да говориш.

— Слушай, това е лудост — каза той и сега почувствах ясните признаци на паника в гласа му. — Мисля, че това си е чиста лудост.
— Правилно си го разбрал — казах аз и хвърлих още пръст.

Той издържа много повече, отколкото мислех, че ще може да издържи човек — говореше, убеждаваше ме, заплашваше — но говореше все по-несвързано, тъй като пясъкът и чакълът се натрупваха над задния прозорец, повтаряше се, връщаше се на едно и също, започна да заеква и пелтечи. По едно време предната врата се отвори дотам, докъдето можеше и се удари в страничната стена на изкопа. Видях ръка с черни косми по кокалчетата и голям рубинов пръстен на показалеца. Бързо изпратих долу четири лопати с пръст в процепа. Той изруга и отново затръшна вратата.

Не след дълго той се предаде. Звукът на чакъла, който падаше върху колата, най-накрая стигна до него. Сигурно това беше. Звукът сигурно бе много силен вътре в кадилака. Пръстта и камъните барабаняха върху покрива и падаха покрай прозореца. Най-накрая той бе осъзнал, че седи в луксозно тапициран осемцилиндров ковчег с електронно впръскване на горивото.

— Изкарай ме оттук — крещеше той. — Моля! Не мога да издържам повече! Изкарай ме оттук.

— Готов ли си за насрещното ми предложение? — попитах аз.

— Да! Да! Да! За бога! Да! Да! Да!

— Пищи! Това е насрещното ми предложение. Това е което искам. Твоите писъци за милост. Ако пициш достатъчно дълго, ще те пусна да излезеш.

Той пищеше пронизително.

— Това бе добре — казах аз и наистина бе така. — Но съвсем не е достатъчно.

Започнах отново да копая, като хвърлях лопата след лопата пръст върху покрива на кадилака. Разпадащи се буци пръст се стичаха по предното стъкло и запълваха процепа за чистачките.

Той отново писна, още по-силно и се чудех дали е възможно, ако някой крещи достатъчно дълго, да разкъса собствения си ларинкс.

— Не е зле! — казах аз, като удвоих усилията си. Усмивах се, въпреки болките в гърба. — Би могъл да излезеш оттук Долан, наистина би могъл.

— Пет милиона. — Това бе последното членоразделно нещо, което той каза.

— Не мисля, че ще свършат работа — отговорих аз, подпрях се на лопатата и избърсах челото си с опакото на изцапаната си ръка. Пръстта покриваше покрива на колата почти от едната до другата страна. Изглеждаше като звезден прах или като огромна кафява ръка, която стискаше кадилака на Долан. — Но ако издадеш с устата си звук, който да е толкова силен, колкото, например осем пръчки динамит, привързани на стартера на шевролет модел 1968 година, тогава ще те пусна да излезеш, можеш да разчиташ на мен.

Той пищеше, а аз хвърлях пръст по кадилака. Известно време той наистина пищеше много силно, въпреки че според мен той никога не успя да изкрещи по-силно от две пръчки динамит, завързани за стартера на шевролет 1968 година. Най-много три. А когато и последната част от лъскавата повърхност на кадилака бе покрита и седнах да погледна към покритата с пръст купчина в изкопа, той издаваше не повече от серия дрезгави и откъслечни ругатни.

Погледнах часовника си. Току-що бе станало един часа. Ръцете ми кървяха отново и дръжката на лопатата бе хлъзгава. Поривът на вятъра хвърли пясък в лицето ми и аз отстъпих назад. Вятърът в пустинята издава особено неприятен звук — дълъг, протяжен вой, който се носи до безкрайност. Наподобява гласа на призрак — идиот.

Надвесих се над дупката.

— Долан?

Никакъв отговор.

— Пищи, Долан.

Първоначално никакъв отговор — след това последва серия от дрезгав лай.

Удовлетворително!

Върнах се обратно в камионетката, запалих я и я подкарах отново към участъка на пътностроителни работи. По пътя включих Ви Кей Екс Ар, Лас Вегас, единствената станция, която радиото на камионетката можеше да хване. Бари Манилоу ми каза, че той пише песните, които карат целият свят да пее, изказване, което посрещнах с известен скептицизъм и след това последва прогнозата за времето. Предсказваха силни ветрове, на всички пътуващи между Вегас и

Калифорния се препоръчваше да останат по домовете си. Очакваше се да възникнат проблеми с видимостта поради пясъка, който ветровете щяха да навейат, каза водещият, но това, от което най-много трябваше шофьорите да се пазят, бяха страничните ветрове. Знаех какво има предвид, тъй като чувствах как поривистият вятър разклаща камионетката.

Ето го и моят кран Кейс-Джордан. Вече го възприемах като свой. Влязох, като си тананиках мелодията на Бари Манилоу, и отново докоснах синята и жълтата жица. Кранът тръгна плавно. Този път бях запомнил да го освободя от скорост. *Не е зле, бялото ми момче*, сякаш чувах гласа на Тинк в ушите си. *Вече се научаваш*. Така си беше. През цялото време се учех.

Седнах за минута, наблюдавах как тънка ципа от пясък преминаваше над пустинята, слушах ръмженето на мотора на крана и се чудех какво ли смята да направи Долан. Това беше, в края на краищата, Големият Му Шанс. Да се опита да разбие задното стъкло или да изпълзи до предната седалка и да се опита да счупи предното стъкло. Бях нахвърлил над половин метър пясък и чакъл над всеки, но въпреки това все още бе възможно. Зависеше до каква степен той е обезумял и това беше нещо, което можех лесно да науча, така че всъщност не си дадох труда да мисля за това. Имаше по-важни неща.

Включих на скорост и се отправих по магистралата до изкопа.

Когато се озовах там, се затичах към изкопа, затаил дъх и погледнах надолу, почти очаквах да видя изровена дупка с човешки размери на предната или задната част на купчината върху кадилака, където Долан бе разбил някакво стъкло и бе изпълзял навън.

Видях, че това, което бях покрил с лопатата, си бе непокътнато.

— Долан — казах, според мен, достатъчно бодро. Не последва отговор.

— Долан.

Никакъв отговор.

Той се е самоубил, помислих си аз и изпитах сладко-горчиво разочарование. Самоубил се е някак си или е умрял от уплаха.

— Долан?

От могилата се разнесе смях: звънлив, неудържим, изцяло истински смях. Почуствах, че целият настръхвам. Това бе смехът на човек, загубил разсъдъка си.

Той се смееше и смееше с дрезгавия си глас. Сетне пищеше; след това отново се смееше. Най-накрая правеше и двете едновременно.

Известно време и аз се смеех с него или крещях или каквото правеше той и вятърът се смееше и ни крещеше и се надсмиваше над нас.

Тогава се върнах до Кейс Джордан, спуснах кофата и този път започнах наистина да го затрупвам.

След четири минути даже формата на кадилака бе изчезнала. Това бе само една дупка, пълна с пръст.

Помислих си, че чувам нещо, но при воя на вятъра и стабилното буботене на мотора на крана, бе трудно за различаване. Застанах на колене, след това легнах в цял ръст, като провиснах глава, в това, което оставаше от дупката.

Някъде долу, под цялата тази пръст, Долан все още се смееше. Издаваше звуци като тези, които можете понякога да прочетете в комиксите: *Хи-хи-хи, аааха-ха-ха-хаа*. Може би имаше и някакви думи. Бе трудно да се каже. Въпреки това, се усмихнах и кимнах.

— Пици — казах. — Пици, ако толкова искаш. — Но слабият смях просто продължаваше, разнасяше се от пръстта като отровни и зловредни изпарения.

Изведнъж ме обзе неописуем ужас — Долан бе зад мен. Да, по някакъв начин Долан се бе озовал зад мен! И преди да мога да се обърна, той ще ме набута в дупката и...

Скочих и се завъртях, като разранените ми ръце се свиха в някакво подобие на юмруци.

Вятърът хвърли пясък в лицето ми.

Нямаше нищо друго.

Избърсах лицето си с мръсния си ръкав и се върнах обратно в кабината на крана, за да продължа работата си.

Изкопът бе запълнен отново преди да се стъмни. Даже бе останала малко пръст, въпреки че вятърът бе разпилял и отнесъл повечето, поради обема, зает от кадилака. Толкова бързо свърши... толкова бързо.

Мислите ми бяха уморени, объркани и трескави, докато насочих крана в обратна посока, като го прекарах директно върху мястото, където бе погребан Долан.

Паркирах го на мястото му, свалих ризата си и избърсах с нея всички метални части в кабината с цел да премахна всички отпечатъци. Не зная защо точно го направих до ден-днешен, тъй като със сигурност бях оставил отпечатъци на стотици други места в района. След това, в дълбоко кафяво-сивия мрак на пясъчната буря, се върнах обратно в камионетката.

Отворих я от едната страна, стори ми се, че видях вътре свития Долан и отстъпих назад, пицях, исках да предпазя с ръка лицето си. Струваше ми се, че сърцето ми може да избухне в гърдите.

Нищо — и никой — не слезе от камионетката. Вратата се люлееше и удряше от вятъра като на обитавана от призраци къща. Най-накрая изпълзах назад, сърцето ми лудо биеше и надзърнах вътре. Нямаше нищо, освен купчината неща, които бях оставил там — пътната стрела с разбитите крушки, крика, куфарчето инструменти.

— Трябва да се вземеш в ръце — казах меко. — Овладей се.

Чаках Елизабет да каже: Ще се оправяш, скъпи... или нещо подобно... но чувах само вятъра.

Върнах се обратно в камионетката, запалих я и отидох до средата на пътя до изкопа. Не можах да се заставя да продължа. Въпреки че знаех, че е глупаво, бях все повече и повече убеден, че Долан се спотайва в камионетката. Очите ми се бяха впили в огледалото за обратно виждане, мъчеха се да различат неговата сянка сред толкова други.

Вятърът бе по-силен от всякога, клатеше камионетката на ресорите ѝ. Пясъкът, който се носеше от пустинята и застилаше пътя пред мен приличаше на пушек в светлината на фаровете.

Най-накрая отбих от едната страна на пътя, излязох и заключих всички врати. Знаех, че е лудост даже да се опитам да спя на открито в това време, но не можех да спя вътре. Просто не можех. Така, че се сгуших под камионетката в спалния чувал.

Заспах пет минути след като затворих ципа на чувала.

Когато се събудих от кошмар, който не можах да си спомня — с изключение на това, че в него имаше някакви ръце, които стискаха гърлото ми — открих, че съм жив погребан. Пясък имаше в носа ми, и в ушите ми. Пясъкът бе проникнал и до гърлото ми и ме задушаваше.

Изкрещях и скочих нагоре, тъй като ми се стори, че обгръщащият ме спален чувал бе земята. Тогава ударих главата си в долната част на камионетката и видях как върху мен се посипаха парчета ръжда. Изпълзях изпод колата в саждивата, оловна зора. Спалният ми чувал веднага бе отнесен като семе на плевел в момента, в който излязох от него. Извиках от изненада и се затичах след него десетина метра, преди да осъзная, че това щеше да бъде най-грубата грешка на света. Пътят се изгуби изцяло. Погледнах към камионетката и тя изглеждаше излиняла, почти невидима, като хелиографско копие на реликва от призрачен град.

Едва се добрах до нея, намерих ключовете и се прибрах вътре. Продължавах да плюя пясък и сухо да кашлям. Нямахше нужда да чакам за прогнозата на времето: говореха само за това тази сутрин. Най-лошата пустинна буря в историята на Невада. Всички пътища са затворени. Остани вкъщи, освен ако не ти се налага непременно да излезеш и след това така или иначе си остани вкъщи.

Славният четвърти.

Остани си вътре. Ще бъде безумие, ако отидеш там. Ще ослепееш от пясъка.

Щях да рискувам. Това бе златна възможност да прикрия всички следи завинаги — даже и в най-смелите си мечти не бях очаквал, че ще имам такъв шанс, но ето че шансът ми се предостави и трябваше да се възползвам от него.

Бях донесъл три или четири допълнителни одеяла. Отрязах дълго и широко парче от едно от тях и го омотах около главата си. Приличах на обезумял бедуин. Излязох навън.

Прекарах цялата сутрин в носене на парчета асфалт от канавката и да ги поставям обратно в окопа ми, като се опипвах да бъда прилежен като зидар, който издига стена... или запушва ниша. Самото носене не бе ужасно трудно, въпреки, че трябваше да разкопавам повечето от асфалтовите блокове така, както археологът намира своите находки и на всеки двадесет минути трябваше да се връщам в камионетката, за да се спася от навяващия пясък и да дам почивка на парещите си очи.

Работих бавно от плиткия край на изкопа и в дванадесет и петнадесет — бях започнал в шест — бях достигнал последните пет

метра. Дотогава вятърът бе започнал да отслабва и виждах от време на време парчета синьо небе над мен.

Носих и подреждах, носих и подреждах. Сега бях над мястото, където по моите изчисления трябваше да се намира Долан. Не беше ли той вече мъртъв? Колко въздух може да събере един кадилак? Колко време ще е нужно, за да свърши живителният въздух в това място, като се има предвид, че никой от придружителите на Долан повече не дишаше?

Коленичих върху голата земя. Вятърът бе ерозирали отпечатъците от гумите на моя Кейс Джордан, но не бе ги изтрил съвсем, някъде под тази слаба вдлъбнатина имаше един човек, който носеше Ролекс на ръката.

— Долан — казах свойски. — Промених намеренията си и реших да те пусна.

Нищо. Никакъв звук. Този път той бе със сигурност мъртъв. Върнах се и донесох още един квадрат асфалт. Поставих го и когато се обърнах, за да се изправа, чух слаб, кикотещ се смях, който се носеше през земята.

Краката ми се подкосиха и паднах напред с главата и ако още имах коса, тя щеше да виси в лицето ми, и останах в това положение известно време, и слушах смеха му.

Когато той спря, върнах се и взех още един квадрат асфалт. Върху него бе останала част от разрушената жълта разделителна линия. Приличаше на тиренце.

— В името на Бога! — крещеше той. — В името на Бога, Робинсън!

— Да — казах аз с усмивка. — В името на Бога.

Сложих внимателно парчето асфалт до съседното и въпреки че слушах, повече не го чух.

Върнах се вкъщи в Лас Вегас в единадесет вечерта. Спах шестнадесет часа, събудих се и се отправих към кухнята да си направя кафе и се сгромолясах, изнемощял на пода на хола, поради чудовищно болезнени спазми в гърба. Разтривах кръста си с една ръка, докато хапех другата, за да приглуша писъците.

След известно време допълзах в банята — опитах се веднъж да стана, но това предизвика още един гръмотевичен удар в гърба ми и

използвах умивалника, за да се изправя достатъчно високо и да мога да се добера до второто шишенце аспирина в шкафчето за лекарства.

Глътнах три и пуснах водата във ваната. Полежах на пода, докато чаках ваната да се напълни. Останах във ваната в продължение на пет часа, като повечето време дремех. Когато излязох, можех да вървя.

За малко.

Отидох при лекаря, който намества всякакви изкълчвания и болки. Той ми каза, че имам три прищипани прешлена и страдам от сериозно изкълчване на долната част на гръбначния стълб. Той искаше да знае дали не съм си въобразил, че мога да замествам здравеняка в цирка.

Казах му, че съм пострадал, докато копая в градината. Той ми каза да отида до Канзас сити.

Отидох.

Оперираха ме.

Когато анестезиологът сложи гумената маска върху лицето ми, чух как Долан се смее от съскащия мрак в нея и си знаех, че ще умра.

Когато дойдох на себе си видях, че стаята е облицована с воднистозелени плочки.

— Жив ли съм? — изстенах аз.

Санитарят се засмя.

— Да, разбира се. — Ръката му докосна челото ми, което обхващаше по-голямата част от главата ми. — Как само сте изгорели от слънцето? Боже мой! Болеше ли това или още сте замаян от упойката?

— Все още съм замаян от упойката — казах аз. — Казах ли нещо, докато бях под упойка?

— Да — каза той.

Замръзнах целия. Замръзнах чак до костите.

— Какво казах?

— Казахте „Тук е тъмно. Пуснете ме навън!“ — и той отново се засмя.

— О, така ли — казах аз.

Никога не го откриха — Долан.

Бурята бе причината. Какъв късмет бе тази пясъчна буря! Почти съм сигурен, че зная какво се е случило, въпреки че мисля, че ще разберете, когато ви кажа, че никога не съм проверявал прекалено отблизо.

ПриП — помните ли това? Те подменяха настилката. Бурята почти бе погребала участъка от 71, който отбивката бе затворила. Когато възобновиха работата си, не се опитаха да разчистят новите дюни наведнъж, само в процеса на работата — защо трябва да пилеят време? Нямаше нужда да се притесняват за движението. Така че едновременно разораваха пясъка и изваждаха старата настилка. И ако водачът на булдозера случайно е забелязал, че покритият с пясък асфалт в един участък — отрязък около дванадесет метра — се разчупва пред острието на булдозера в равни, почти геометрични парчета, никога не бе го споменавал на някой друг. Може би бе дрогиран. Или може би просто мечтаеше как ще излезе вечерта с мацката си.

След булдозера следваха самосвалите с нов чакъл, следвани от разпръсквачките и валяците. След тях следваха големите машини, тези, които полагат асфалта с огромните приспособления в задната си част и миризмата на катран, която толкова прилича на размякната боя за обувки. И след като изсъхне новият асфалт, идва машината за нанасяне на маркировката на пътя, като шофьорът под големия брезентов чадър ще хвърля често поглед назад, за да се убеди, че прекъснатата жълта линия е съвършено права, без да осъзнава, че минава над мъгливосив кадилак с трима души в него, без да осъзнава, че някъде долу в тъмнината има рубинов пръстен и златен Ролекс, който би могъл все още да измерва времето.

Една от тези тежки машини със сигурност щеше да размаже обикновен кадилак: щеше да последва накланяне, хрускане и след това няколко души щяха да започнат да копаят, за да видят какво — или кого са открили. Но тъй като това бе по-скоро танк, отколкото кола и самата предпазливост на Долан не позволи на никого да го открие досега.

Рано или късно, разбира се, кадилакът няма да издържи и ще се сгромоляса, вероятно под теглото на минаващ автовлак и следващото превозно средство ще види голяма пропукана вдлъбнатина в платното,

което води на запад и ще уведоми Пътното управление и пак ще започнат ремонтни работи. Но ако в този момент там няма работници от отдела за поддържане на магистралата, за да видят какво се е случило и да видят как тежестта на минаващ камион е причинила сгромолясането на някакъв кух обект под пътя, мисля, че те ще приемат, че „блатната дупка“ (те така я наричат) е причинена или от скреж или от поддаване на солени почви или вероятно от пустинно пропадане. Ще го поправят и животът ще продължи.

Обявиха го за безследно изчезнал — Долан. Малцина проляха сълзи за него.

Един от коментаторите на Лас Вегас Сън предположи, че той играе домино или бiliarд някъде с Джими Хофа. Вероятно това не бе чак толкова далеч от истината.

Чувствам се прекрасно.

Гърбът ми днес е в много прилично състояние. Препоръчаха ми настоятелно да не вдигам нещо, което тежи повече от петнадесет килограма без помощ, но имам страхотни третокласници тази години и от тях получавам помощта, от която се нуждая.

Няколко пъти съм минавал напред-назад по оня участък на пътя с новата ми кола — акура. Веднъж даже спрях, слязох от колата (огледах се и в двете посоки, за да се уверя, че пътят е безлюден) и се изпиках върху мястото на паметното събитие. Но не можах да изкарам мощна струя, въпреки че чувствах, че бъбреците ми са пълни и когато тръгнах, постоянно хвърлях поглед в огледалото за обратно виждане, преследваше ме натрапчивата идея, че той ще се изправи от задната седалка, с кожа, потъмняла като канела и изпъната върху черепа му като кожа на мумия, косата му пълна с пясък, а очите и ролексът му ще блестят.

Това беше последният път, когато минах по 71 път. Сега вземам междуцатския път, когато трябва да отида на запад.

А Елизабет? Както Долан, и тя замълча. За мен това е облекчение.

[1] Герой на Клинт Ийстууд от едноименния филм. — Б.пр. ↑

[2] Национален празник на САЩ — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.